

CAMILLA LÄCKBERG ANDĚLÍČKÁŘKA

motto

detektivka

motto

V detektivní řadě o Erice a Patrikovi již vyšlo:

LEDOVÁ PRINCEZNA

KAZATEL

KAMENÍK

VLASTNÍ SPRAVEDLNOST

ELSYINO TAJEMSTVÍ

MOŘSKÁ PANNA

STRÁŽCE MAJÁKU

ANDĚLÍČKÁŘKA

**CAMILLA
LÄCKBERG**

Praha 2014

Přeložila Vendula Nováková

Copyright © Camilla Läckberg 2011

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin agency AB, Sweden.

Cover art © bürosüd°, München (Munich)

Translation © Vendula Nováková, 2014

ISBN 978-80-267-0130-9

*„Je-li jediný muž schopen takové nenávisti,
představ si, kolik lásky můžeme projevit všichni společně.“*

Rozhodli se, že smutek zaženou renovací. Ani jeden tomuto plánu příliš nevěřil, ale jiný neměli. Druhou možností bylo všechno vzdát a pomalu chřadnout.

Ebba přešla škrabkou po zdi. Barva šla snadno dolů. Už tak se dost odlupovala a Ebbě stačilo jen trochu jí napomocet. Červnové slunce pánilo, na zpocené čelo se jí lepila ofina a paže jí bolely z těch stále stejných pohybů, které prováděla už třetí den v kuse. Za tu narůstající fyzickou bolest však byla vděčná. Aspoň na chvíli utlumila bolest v srdci.

Otočila se a podívala se na Mårtena, který na trávníku před domem řezal prkna. Patrně vycítil její pohled, protože vzhlédl a zamával jí, jako by byla jeho známá, kterou potkal na ulici. Ebba se přistihla, že mu odpovídá stejným posunkem.

Přestože od té katastrofy uběhlo víc než půl roku, stále nevěděli, jak se k sobě chovat. Každý večer uléhali do manželské postele zády k sobě a úzkostlivě se vyhýbali každému nechtěnému doteku, protože s jeho následky by si nedovedli poradit. Jako by je smutek zcela ovládl a na žádné další city už nezbylo místo. Ani na lásku, něhu či soucit.

Ve vzduchu viselo nevyřčené obvinění. Kéž by ho mohli vyslovit a určit, proti komu je namířeno. Jenže pocit viny nezůstával stejný, měnil intenzitu i formu a neustále na ně útočil ze všech stran.

Ebba se otočila zpátky k domu a zase se chopila škrabky. Pod rukama jí odpadávaly velké kusy bílé barvy a odhalovaly dřevo pod omítkou. Volnou rukou prkna pohladila. Ten dům má duši. Ještě nikdy to nevnímala tak

intenzivně. Malý řadový domek v Göteborgu, který si s Mårtenem koupili, byl téměř nový. Tehdy se jí líbilo, jak září novotou. Teď jí ta novota jen připomínala, co se stalo, a tento polorozpadlý starý dům mnohem víc vystihoval její rozpoložení. Poznávala se ve střeše, kterou zatékalo, v kotli, do kterého se věčně muselo kopat, aby fungoval, a v oknech, kterými tak táhlo, že svíčka na parapetu okamžitě zhasínala. I v její duši přšelo a foukalo. A jiskřičky, které se v sobě snažila vykřesat, nemilosrdně uhasínaly.

Třeba si dá tady na Valö duši do pořádku. Z života na ostrově si nic nepamatovala, ale i tak jí připadalo, že se na sebe rozpomínají. Ostrov ležel kousíček od Fjällbacky. Stačilo sejít dolů k můstku a spatřila, jak se přímořské městečko rozprostírá na druhé straně zálivu. Bílé domky a červené rybářské boudy pod prudkým skalnatým srázem připomínaly perlový náhrdelník. Byla to taková nádhera, až ji z toho bolelo u srdce.

Stékající pot ji zaštipal v očích. Utřela se cípem trička a přimhouřila oči proti slunci. Nad ní kroužili racci. Křičeli a volali na sebe a jejich skřeky se mísily se zvukem motorových člunů projíždějících zálivem. Zavřela oči a nechala se těmi zvuky unášet. Pryč od sebe samé, pryč od...

„Co takhle dát si pauzu a jít se vykoupat?“

Zvukovou kulisu náhle přerušil Mårtenův hlas. Trhla sebou, zmateně potřásla hlavou, ale pak přikývla.

„Tak jo,“ souhlasila a slezla z lešení.

Plavky visely na sušáku za domem. Vyklouzla ze zpopčených pracovních šatů a navlékla si bikiny.

Mårten už byl převlečený a netrpělivě na ni čekal.

„Tak jdeme?“ zeptal se a vyrazil po cestičce vedoucí na pláž. Ostrov byl dost velký a zdaleka ne tak nehostinný jako mnoho jiných, menších ostrůvků v bohuslänském souostroví. Stezku obklopovalo bujné listnaté stromové a vysoká tráva. Ebba při chůzi pořádně dupala. Odjakživa měla

strach z hadů, a když tu před několika dny uviděla zmiji, jak se vyhřívá na sluníčku, začala se bát ještě víc.

Terén se pozvolna svažoval k moři a Ebba marně odháněla myšlenku na to, kolik dětských nohou tuhle stezku během let udusalo. Pořád se tomu tady říkalo dětská ozdravovna, i když už sem od třicátých let na ozdravné pobyty děti nejezdily.

„Pozor,“ varoval ji Mårten a ukázal na vyčnívající kořeny stromu.

Jeho ohleduplnost, která by ji měla potěšit, jí připadala spíš úmorná. Naschvál se kořenům nevyhnula a překročila je. Po několika metrech ucítila pod nohama hrubý písek. Dlouhou pláž omývaly vlny. Ebba odhodila ručník a zamířila rovnou do slané vody. O nohy se jí otíraly chaluhy a náhlý chlad jí vyrazil dech, ale brzo jí studená voda připadala osvěžující. Za sebou slyšela, jak na ni Mårten volá. Dělal, jako by to nezaznamenala, a pokračovala dál do hloubky. Když už nedosáhla na dno, začala plavat a po několika tempech doplávala k prámu ukotvenému kousek od břehu.

„Ebbo!“ volal na ni Mårten z pláže, ale ani teď mu neodpověděla a zachytila se schůdků prámu. Potřebovala být chvíli sama. Když si lehne a zavře oči, může si představit, že je trosečnicí na širém moři. Sama. Nemusí brát na nikoho ohled.

Slyšela, jak k ní někdo plave. Když se Mårten vyhoupl na prám, stiskla víčka pevněji k sobě, aby ho ještě aspoň chvíli nemusela vnímat. Chtěla být nerušeně sama. Ne jako teď, kdy s Mårtenem byli od ostatních daleko, ale zároveň stále spolu. Zdráhavě otevřela oči.

Erika seděla u stolu v obývacím pokoji a kolem ní to vypadalo jako po výbuchu bomby. V roztomilém propletení se tu válela auta, panenky, plyšáci a kostýmy na karneval. Tři děti ve věku do čtyř let se s přehledem postaraly o to, aby to u nich doma většinou vypadalo prá-

vě takhle. Ale když měla Erika jednou za čas chvílku bez dětí, obvykle se radši věnovala psaní, než aby uklízela.

Zaslechla, že se otevřely venkovní dveře, vzhledla od počítače a spatřila svého muže.

„Ahoj, co tu děláš? Neměl jsi jet ke Kristině?“

„Máma nebyla doma. To je jí podobné, měl jsem nejdřív zavolat,“ odpověděl Patrik a skopl ze sebe crocsy.

„To opravdu musíš nosit tyhle sandály? A navíc v nich řídit?“ Ukázala na ty odpudivé boty, které byly ještě ke všemu svítivě zelené. Patrikovi je žertem věnovala její sestra Anna a on teď na sebe odmítal vzít cokoli jiného.

Patrik k ní přišel a dal jí pusku. „Vždyt' jsou pěkný,“ namítl a zamířil do kuchyně. „Dovolali se ti z toho nakladatelství? Museli být celí žhaví, když to zkoušeli dokonce i přese mě.“

„Chtějí vědět, jestli se letos zúčastním knižního veletrhu, jak jsem slíbila. A já se pořád nemůžu rozhodnout.“

„Jasně že pojedeš. Ten víkend se o děti postarám já, už jsem si zařídil, že nebudu pracovat.“

„Díky,“ řekla Erika, ale v duchu byla na sebe spíš naštvaná, že je za to manželovi vděčná. Kolikrát ona zůstala s dětmi doma, když ho narychlo povolali do práce? Kolikrát jim jeho služba u policie zkazila víkend, svátek nebo večer, protože práce prostě nepočká? Milovala Patrika navzdory, ale někdy měla pocit, jako by si skoro neuvědomoval, že větší díl zodpovědnosti za dům a děti má na krku ona. Copak ona nemá vlastní, a ještě k tomu dost úspěšnou kariéru?

Často slýchala, jak musí být živobytí spisovatelky báječné. S časem může nakládat, jak se jí zlíbí, a je svou vlastní paní. Erika se pokaždé rozčilila. Sice měla svou práci velmi ráda a uvědomovala si, jaké štěstí má, skutečnost však byla trochu jiná. Povolání spisovatelky nemělo se svobodou nic společného. Rozepsaná kniha pohltila veškerý její čas i myšlenky na čtyřadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu. Někdy záviděla lidem, kte-

ří přišli do práce, odpracovali si tam osm hodin a vrátili se zase s čistou hlavou domů. Ona se od práce odpoutat nemohla a s rostoucím úspěchem na ni okolí mělo stále vyšší požadavky, které musela skloubit s péčí o rodinu s malými dětmi.

Navíc dost těžko mohla tvrdit, že je její kariéra důležitější než Patrikova. On chránil lidské životy, řešil zločiny a přispíval svou prací k lepšímu fungování společnosti. Ona psala knihy, které se četly pro zábavu. Chápala to a počítala s tím, že nejčastěji zůstane černý Petr v ruce jí, ale občas měla chuť se vzepřít a hlasitě křičet.

S povzdechem vstala a vydala se za manželem do kuchyně.

„Spí?“ zeptal se Patrik a chystal si přísady na svou oblíbenou svačinu: knäckebröt, máslo, kaviár a sýr. Při pomýšlení, že si pak suchar bude máčet v kakau, se Erika otřásla.

„Jo, pro změnu se mi podařilo uložit všechny děti naráz. Dopoledne si krásně hrály, a tak byly všechny tři úplně hotové.“

„To je fajn,“ podotkl Patrik a usadil se s knäckebrotem ke stolu.

Erika se vrátila do obýváku. Chtěla ještě chvíli psát, než se děti vzbudí. Ukradené chvílky. Nic lepšího jí teď nečeká.

V tom snu hořelo. Vincent stál u okna s očima vytřeštěnými děsem a s nosem přitisknutým ke sklu. Za ním šlehaly plameny výš a výš. Blížily se k němu, pálily jeho blondaté kučery a on bezhlesně křičel. Chtěla se vrhnout k oknu, rozbít sklo a zachránit Vincenta před plameny, které se ho už už chystaly pohltnit. Jenže ať dělala co dělala, tělo ji neposlouchalo.

Pak uslyšela Mårtenův hlas. Přetékal výčitkami. Nenáviděl ji, protože Vincenta nezachránila a místo toho jen přihlížela, jak se jim přímo před očima zaživa škvaří.

„Ebbo! Ebbo!“

Jeho hlas ji přiměl k tomu, aby se pokusila znovu. Musí vyběhnout a rozbít sklo. Musí...

„Ebbo, probud' se!“

Někdo jí zatřásl rameny a zvedl ji do sedu. Sen pomalu mizel, ale ona v něm chtěla setrvat, vrhnout se do plamenů a aspoň na okamžik ucítit Vincentovo tělíčko v náruči, než oba zemřou.

„Musíš se vzbudit. Hoří!“

Najednou se úplně probrala. Pach kouře ji dráždil v nose. Zakuckala se, až ji v hrdle zabořelo. Když se rozhlédla, uviděla, jak se dveřmi dovnitř valí kouř.

„Musíme se dostat ven!“ křičel Mårten. „Plaz se pod úrovní kouře. Přijdu za tebou. Jen se nejdřív podívám, jestli požár nejde uhasit.“

Ebba sklouzla z postele a na podlaze se zhroutila. Na tváři cítila teplo prken. V plicích ji pánilo a byla nepochopitelně unavená. Ona přece nezvládne nikam dojít. Chtěla se tomu poddat a usnout. Zavřela oči a cítila, jak ji přemáhá ospalost. Odpočine si tu. Jen na chvíli.

„Vstávej! Musíš!“ zakřičel pronikavým hlasem Mårten a ona se z polospánku probrala. Mårten nikdy nemívá strach. Teď ji hrubě popadl za paži a pomohl jí na všechny čtyři.

Neochotně se začala sunout vpřed po rukou a kolenou. Strach se zmocňoval i jí. S každým nádechem nasávala do plic víc kouře, jako pomalu účinkující jed. Raději se zadusí kouřem, než aby zemřela v ohni. Pomyšlení na to, že by její kůže chytla plamenem, ji přimělo urychleně vylézt ven z pokoje.

Náhle se zarazila, celá zmatená. Měla by přece vědět, kterým směrem je schodiště, ale mozek jako by jí vypověděl službu. Před sebou viděla jen souvislou šedočernou mlhu. Zpanikařila a plazila se dál přímo za nosem, aby aspoň nezůstala trčet uprostřed kouře.

Jakmile se dostala ke schodišti, proběhl kolem ní Mår-

ten s hasicím přístrojem. Bral schody po třech a Ebba ho vyprovázela pohledem. Stejně jako ve snu jí připadalo, že jí tělo už neposlouchá. Její údy odmítaly fungovat. Zůstala bezmocně na všech čtyřech a kouř kolem ní houstl. Znovu se rozkašlala a už nemohla přestat. Se slzícíma očima pomyslela na Mårtena, ale neměla už sílu se o něj bát.

Znovu si uvědomila, jak lákavé by bylo se vzdát. Zmizet, zbavit se smutku, který jí drásal tělo i duši. Před očima se jí zatmělo, pomalu se svezla na zem, spočinula hlavou na pažích a zavřela oči. Kolem ní bylo teplo a měkoučko. Opět ji přepadla ospalost a lákala ji do své náruče. Nechtěla jí ublížit, jen ji obejmout a znovu zacelit její duši.

„Ebbo!“ Mårten ji zatahal za paži a ona se bránila. Chtěla odjet do onoho příjemného a klidného světa, kam měla namířeno. Pak ucítila, že jí dal facku, tvář jí pálila, celá otřesená se ztěžka vyhrabala na nohy a podívala se zpříma Mårtenovi do obličeje. Tvářil se ustaraně a zároveň našťavaně.

„Oheň jsem uhasil,“ oznámil jí. „Ale uvnitř zůstat nemůžeme.“

Pokusil se ji zvednout a odnést, ale bránila se. Po dlouhé době dostala šanci si odpočinout, a on jí to odpírá. Vztekle mu začala bušit pěstmi do hrudi. Byla to úleva dát konečně průchod veškeré zlobě a zklamání, a proto do něj tloukla vši silou, dokud ji nechtyl za zápěstí. Pevně je sevřel a přivinul si ji do náruče. Přitiskl její obličej k sobě a držel ji v pevném objetí. Slyšela, jak mu rychle tluče srdce, a z toho zvuku jí bylo do pláče. Nechala ho, aby ji zvedl do náruče a vynesl ven. Když se zhluboka nadechla chladného nočního vzduchu, už nemohla únavě vzdorovat a upadla do polospánku.

Fjällbacka 1908

Přišli brzy ráno. Matka a nejmenší děti už byly na nobou, ale Dagmar se ještě vyvalovala v posteli. Tak se poznal rozdíl mezi matčinyým vlastním dítětem a ostatními parchanty, o které se starala. Dagmar měla zvláštní výsady.

„Co se děje?“ zavolal otec z pokoje. Stejně jako Dagmar i jeho vytrvalé bušení na dveře probudilo.

„Otevřete! Policie!“

Příchozím zjevně došla trpělivost, dveře se rozletěly a do domu vtrhl muž v policejní uniformě.

Dagmar se celá vyděšená v posteli posadila a snažila se zakrýt dekou.

„Policie?“ Otec vstoupil do kuchyně a neobratně si zapínal kalhoty. Na propadlém hručníku mu sem tam rostly řídké chomáče šedých chlupů. „Jen si obleču košili a hned si všechno vysvětlíme. To musí být nějaký omyl. Tady žijí samí spořádaní lidé.“

„Bydlí tu Helga Svenssonová, že ano?“ ujišťoval se policista. Za ním čekali další dva muži. Museli se na sebe mačkat, protože kuchyně byla plná postelí a bylo v ní těsno. V tuto chvíli u nich bydlelo pět dětí.

„Jmenuju se Albert Svensson a Helga je moje žena,“ prohlásil otec. Košili už si oblékl a ruce si založil na prsou.

„A kde je vaše žena?“ zeptal se policista vyzývavě.

Dagmar si všimla, že se otci mezi obočím objevila ustaraná vráska. Kvůli všemu si dělá starosti, říkávala matka neustále. Zbytečně se nervuje.

„Matka je vzadu na zabradě s dětmi,“ odpověděla Dagmar a zdálo se, že si jí policisté všimli až teď.

„Díky,“ řekl policista, který měl celou dobu slovo, otočil se a odkráčel.

Otec je následoval v těsném závěsu. „To přece nemůžete, jen tak

vtrhnout slušným lidem do domu. Takhle nás vyděsit. Okamžitě mi povězte, o co tu jde."

Dagmar odhodila deku, spustila noby na studenou podlahu kuchyně a rozběhla se za nimi jen v noční košili. Za rohem se prudce zastavila. Dva policisté drželi matku pevně za paže. Bránila se, muži námahou oddechovali a snažili se, aby jim nevyklouzla. Děti ječely a prádlo, které matka zrovna věšela, se v nastalém zmatku poroučelo k zemi.

„Matko!“ zvolala Dagmar a vyrazila jí v ústrety.

Vrbla se k nobám jednoho z policistů a vši silou se mu zakousla do stehna. Vykřikl, uvolnil sevření, obrátil se a vlepil Dagmar takovou sacku, až upadla naznak. V úžasu zůstala sedět na trávě a prsty si přejížděla planoucí tvář. Za celých osm let jejího života ji nikdo neuhodil. Samozřejmě viděla, jak mladší děti dostávají výprask, ale na Dagmar matka nikdy ruku nevztáhla. A proto se ani otec neodvažoval jí dotknout.

„Jak si dovoluujete bít mou dceru?“ Matka kolem sebe zuřivě kopala.

„To není nic proti tomu, co máte na svědomí vy.“ Policista znovu pevně sevřel Helžinu paži. „Jste podezřelá z vraždy několika dětí a máme právo vám prohlédat dům. A věřte mi, že to uděláme velmi důkladně.“

Dagmar viděla, jak matka klesla na kolena. Tvář měla stále v jednom obni a srdce jí v brudi prudce bušilo. Děti kolem ní ječely, jako by nastal soudný den. A možná i nastal. I když Dagmar nechápala, co se tu děje, matčin výraz ve tváři jí odhalil, že jejich svět se právě rozpadl na kousky.

„Patriku, můžeš zajet na Valö? Dostali jsme hlášení, že tam hořelo, a máme podezření na žhářský útok.“

„Cože? Prosím? Cos říkala?“

Patrik už vstával. Přidržel si telefon u ucha a natahoval si džíny. Rozespale se podíval na hodiny. Čtvrt na osm. Chvilíčku přemýšlel, co Annika takhle brzy na stanici dělá.

„Na ostrově Valö hořelo,“ zopakovala Annika trpělivě. „Hasiči tam vyjeli časně ráno, ale mají podezření, že požár někdo založil.“

„Kde na Valö?“

Erika se v posteli vedle něj převalila.

„Co se děje?“ zamumlala.

„Práce. Musím hned jet na Valö,“ zašeptal. Když dvojčata jednou za čas spala déle než do půl sedmé, připadalo mu zbytečné je budit.

„Je to v bývalé dětské ozdravovně,“ ozvalo se z telefonu.

„Fajn. Hned vyrážím se člunem. Brnknu Martinovi a probudím ho, službu máme dnes my dva, že?“

„Přesně tak. Uvidíme se pak na stanici.“

Patrik ukončil hovor a oblékl si tričko.

„Co se stalo?“ zeptala se Erika a posadila se.

„Hasiči mají podezření, že někdo založil požár v bývalé ozdravovně.“

„V dětské ozdravovně? Někdo se to tam snažil zapálit?“ Erika spustila nohy na zem.

„Slibuju, že ti o tom pak povím,“ usmál se Patrik. „Však vím, že tě ten dům eminentně zajímá.“

„To je ale zvláštní shoda okolností, že se to tam někdo snaží podpálit, zrovna když se Ebba vrátí.“

Patrik potřásl hlavou. Ze zkušenosti věděl, že se jeho žena ráda vkládá do věcí, do kterých jí nic není, do všeho se bez rozmyšlení vrhá a hned dělá dalekosáhlé závěry. A často se i trefí, to jí musel přiznat. Ale někdy zase všechno jen zkomplikuje.

„Annika mi řekla, že je tam podezření na žhářský útok. Nic dalšího nevím a nemusí to vůbec znamenat, že k něčemu takovému opravdu došlo.“

„To ne, ale uznej,“ nedala se Erika, „přece jen je to divné, že se něco takového přihodilo právě teď. Nemůžu jet s tebou? Stejně jsem se tam chtěla vypravit, abych si trochu popovídala s Ebbou.“

„A kdo se asi tak postará o děti? Řekl bych, že je Maja ještě trochu malá na to, aby klukům vařila kaši.“

Dal Erice pusu na tvář a už sbíhal ze schodů. Za sebou slyšel, že se dvojčata jako na zavalanou dala do pláče.

Patrik a Martin si cestou na Valö řekli jen pár slov. Pomyšlení, že na ostrově došlo ke žhářskému útoku, je děsilo a odmítali mu uvěřit. A když se blížili k ostrovu a rozprostřel se před nimi idylický pohled, zdálo se jim to ještě méně pravděpodobné.

„Tady je tak hezky,“ poznamenal Martin, když stoupali po cestičce od přístavního mola, kde Patrik uvázal člun.

„Snad tu nejsi poprvé?“ zeptal se Patrik, ale na Martina se neobrátil. „Byl jsi tu přece tenkrát o těch Vánocích.“

Martin neodpověděl, jen něco zamumlal. Zdálo se, že na ty osudné Vánoce, kdy se na ostrově stal proti své vůli účastníkem rodinného dramatu, nechce příliš vzpomínat.

Před nimi se rozprostírala ohromná travnatá plocha. Zastavili se a rozhlíželi se kolem.

„Mám odtud spoustu pěkných vzpomínek,“ řekl Patrik. „Jezdili jsme sem každý rok se školou a jedny prázdniny jsem se tady na letním táboře učil plachtit. Na tom trávníku jsme vždycky hráli fotbal a baseball.“

„Sem asi jezdili na tábory úplně všichni z okolí. Proto mi připadá trochu zvláštní, že se té budově dodnes říká ozdravovna.“

Patrik pokrčil rameny a oba rychlým krokem pokračovali směrem k domu.

„Zkrátka se to tehdy vžilo. Jako internát sloužil dům vlastně jen krátkou dobu a předtím v něm bydlel tamten Schlesinger, ale po tom asi nikdo tohle místo pojmenovat nechtěl.“

„O tom pomateném dědkovi jsem taky slyšel,“ přisvědčil Martin a zanedával, protože ho jedna větev švihla do obličeje. „Komu patří dům dnes?“

„Myslím, že tomu páru, co tam teď bydlí. Pokud vím, po těch událostech v roce 1974 spravoval dům kraj. Je škoda, že tak zchátral, ale zdá se, že se noví majitelé pustili do rekonstrukce.“

Martin vzhlédl k domu, jehož celé průčelí pokrývalo lešení. „Může z toho být nádherné bydlení. Doufám, že toho oheň moc nepoškodil.“

Pokračovali ke kamennému schodišti, které vedlo k venkovním dveřím. Vládl tu klid a několik mužů z fjällbackského sdružení dobrovolných hasičů si právě balilo věci. Musí se v těch tlustých kombinézách šíleně potit, pomyslel si Patrik. Navzdory tomu, že bylo časně ráno, začínalo být nepříjemné vedro.

„Nazdar!“ Vedoucí hasičského sboru Östen Ronander jim vyšel v ústrety a kývl jim na pozdrav. Ruce měl černé od sazí.

„Ahoj, Östene. Co se to tu stalo? Annika mi říkala, že máte podezření na žhářský útok.“

„No, rozhodně to tak vypadá. Ale my nejsme zcela kompetentní k tomu, abychom to posoudili z čistě technického hlediska, takže doufám, že Torbjörn už je na cestě.“

„Cestou jsem mu volal, měl by dorazit...“ Patrik se podíval na hodinky, „asi za půl hodiny.“

„Fajn. Chcete zatím nakouknout dovnitř? Snažili jsme se, abychom nepoškodili žádné stopy. Když jsme přijeli, majitel už požár uhasil hasicím přístrojem, a tak jsme se jen ujistili, že nikde nic nedoutná. Nic dalšího jsme udělat nemohli. Tak se na to pojdte podívat.“

Östen ukázal do haly. Podlaha u prahu dveří byla ohořelá a tmavá skvrna vytvářela nepravidelný obrazec.

„Patrně sem nalili nějakou hořlavou kapalinu?“ Martin se tázavě podíval na Östena a ten přikývl.

„Řekl bych, že někdo nalil kapalinu pod dveře a zapálil ji. Podle zápachu bych usuzoval na benzin, ale Torbjörn a jeho chlapi se určitě vyjádří přesněji.“

„Kde jsou obyvatelé domu?“

„Čekají za domem na zdravotníky, kteří se bohužel opozdili kvůli dopravní nehodě. Vypadají dost v šoku a myslím jsem si, že ocení klid. Kromě toho si říkám, že bude lepší, když se tu bude motat co nejméně lidí, než se vám podaří zajistit důkazy.“

„Dobře jsi to zařídil.“ Patrik poklepal Östena po rameni a obrátil se k Martinovi. „Půjdeme si s nimi promluvit?“

Nečekal na odpověď a hned vyrazil k zadní části domu. Když zabočili za roh, uviděli kousek dál venkovní posezení. Zahradní nábytek vypadal omšele, jako by už spousta let vzdoroval větru a dešti. U stolu seděla dvojice kolem pětatřiceti a působila ztraceně. Jakmile si jich muž všiml, vstal a šel jim naproti. Napřáhl ruku. Byla hrubá a mozolnatá, jako by často pracoval s náradím.

„Mårten Stark.“

Patrik a Martin se také představili.

„Vůbec tomu nerozumíme. Hasiči říkali něco o žhářském útoku?“ Připojila se k nim i Mårtenova žena. Byla malá a drobná, a i když Patrik sám byl střední postavy, dosahovala mu jen k rameni. Vypadala křehce a choulostivě a i v panujícím vedru se třásla zimou.

„To je jen jedna z variant. Nic ještě nevíme jistě,“ uklidňoval ji Patrik.

„Tohle je moje žena Ebba,“ doplnil Mårten a unaveně si přejel rukou tvář.

„Můžeme se někde posadit?“ zeptal se Martin. „Rádi bychom se dozvěděli něco bližšího o tom, co se tu stalo.“

„Samozřejmě, posaďte se třeba tamhle,“ odvětil Mårten a ukázal na zahradní sezení.

„Kdo si všiml požáru jako první?“ Patrik se podíval na Mårtena, který měl na čele černou šmouhu a stejně jako Östen ruce černé od sazí. Mårten zachytil jeho pohled a sklopil zrak ke svým rukám, jako by si až teď všiml, jak jsou umazané. Pomalými pohyby si otřel dlaně o džíný a pak odpověděl:

„Já. Probudil jsem se a ucítil podivný zápach. Rychle mi došlo, že v přízemí asi hoří, a snažil jsem se vzbudit Ebbu. Chvilí mi to zabralo, spala velmi tvrdě, ale nakonec se mi ji podařilo dostat z postele. Běžel jsem pro hasicí přístroj a soustředil se na jedinou věc: že musím ten oheň uhasit.“ Mårten vyprávěl tak překotně, až se zadýchal. Odmlčel se, aby nabral dech.

„Myslela jsem, že umřu. Byla jsem si tím naprosto jistá.“ Ebba si nervózně pohrávala s rukama a Patrik se na ni soucitně podíval.

„Popadl jsem pěnový hasicí přístroj a začal jsem jím jako šílený stříkat na plameny dole v hale,“ navázal Mårten. „Nejdřív se zdálo, že to vůbec nezabírá, ale kropil jsem dál a oheň najednou uhasl. Kouř tu však zůstal, byl úplně všude.“ Znovu se prudce nadechl.

„Já to nechápu, proč by někdo...?“

Ebbin hlas zněl nepřítomně a Patrik předpokládal, že Östen měl pravdu: byla v šoku. To by také vysvětlovalo, proč se třese, jako by měla zimnici. Až dorazí zdravotníci, musí Ebbu pořádně prohlédnout a ujistit se, že ani jí ani Mårtenovi kouř neublížil. Mnoho lidí vůbec neví, že kouř je nebezpečnější než samotný oheň. Nadýchat se kouře může mít následky, které se projeví až za nějaký čas.

„Proč si myslíte, že požár někdo založil?“ zeptal se Mårten a znovu si promnul obličej. Patrně toho moc nenaspal, pomyslel si Patrik.

„Jak už jsem říkal, ještě nevíme nic jistě,“ odpověděl váhavě. „Určité skutečnosti tomu nasvědčují, ale nechci se pouštět do širších výkladů, dokud to nepotvrdí technici. Nezaslechli jste předtím v noci něco zvláštního?“

„Ne, probudil jsem se, když už hořelo.“

Patrik pokývl k domu kousek od nich. „Jsou sousedé doma? Nevšimli si třeba někoho cizího, jak se tu potuluje?“

„Mají dovolenou, na tomhle konci ostrova jsme teď úplně sami.“

„Víte o někom, kdo by vám chtěl ublížit?“ zapojil se do rozhovoru Martin. Často nechával Patrika, aby výsledky vedl, ale vždy pozorně naslouchal a pozoroval, jak vyslychaní reagují. A to bylo stejně důležité, ne-li důležitější, jako klást ty správné otázky.

„Ne, nikdo mě nenapadá.“ Ebba pomalu zavrtěla hlavou.

„Moc dlouho tu nebydlíme. Jen dva měsíce,“ doplnil Mårten. „Dům patřil Ebbiným rodičům, ale celé roky se pronajímá a Ebba se do něj vrátila až teď. Rozhodli jsme se, že to tu dáme do pořádku a pěkně to zvelebíme.“

Patrik a Martin se na sebe rychle podívali. Historie domu včetně Ebbiny minulosti byla v kraji dobře známá, ale při této příležitosti se nehodilo ji vytahovat. Patrik byl rád, že Erika zůstala doma. Ta by se zcela jistě neovládla.

„Kde jste žili předtím?“ otázal se Patrik, i když podle Mårtenova výrazného nářečí dokázal odpověď uhádnout.

„V Göteborgu,“ řekl Mårten.

„Nemáte tam s někým nevyřízené účty?“

„Nemáme s nikým nevyřízené účty, v Göteborgu ani nikde jinde,“ odpověděl Mårten úsečně.

„A proč jste se rozhodli přestěhovat sem?“ nevzdával se Patrik.

Ebba sklopila oči ke stolu a začala si pohrávat s náhr-

delníkem, který měla kolem krku. Byl to stříbrný řetízek s krásným přívěškem představujícím anděla.

„Umřel nám syn,“ hlesla Ebba a sevřela andílka tak pevně, až se jí řetízek zařízl do krku.

„Potřebovali jsme změnit prostředí,“ vysvětlil Mårten. „Tenhle dům tu postupně chátral a nikdo se o něj nestaral. Brali jsme to jako šanci začít znovu. Pocházím z rodiny hospodských, takže mi připadalo přirozené otevřít si vlastní podnik. Chtěli jsme začít penzionem a pak postupně prostory nabízet k pořádání konferencí.“

„Vypadá to, že vás čeká spousta práce.“ Patrik se zadíval na velký dům s bílou oprýskanou fasádou. Umínil si, že se jich na mrtvého syna nebude dál vyptávat. V obličejích se jim zračila až příliš velká bolest.

„My se práce nebojíme. Dokud to půjde, budeme pokračovat. Pokud nám dojdou síly, najmeme si řemeslníky na výpomoc, ale raději bychom ty peníze ušetřili. I tak to bude celkem oříšek, abychom s penězi vůbec vyšli.“

„Takže si nevybavujete vůbec nikoho, kdo by chtěl uškodit vám nebo vašemu podniku?“ nedal se odbýt Martin.

„Podniku? Jakému podniku?“ Mårten se ironicky zasmál. „A jak už jsem říkal, nenapadá nás nikdo, kdo by byl něčeho takového schopný. My zkrátka žijeme spořádaně, jako obyčejní lidi.“

Patrik pomyslel na Ebbino rodinné zázemí. Neznal moc obyčejných lidí, kteří by v minulosti prožili něco tak osudového a záhadného jako ona. To, co se Ebbině rodině přihodilo, se stalo zdrojem spousty historek a divokých spekulací ve Fjällbace i širokém okolí.

„Jedině že by...?“ Mårten se tázavě podíval na Ebbu, která se zatvářila nechápavě. Stále na ni upíral pohled a dopověděl: „Jediná podivná věc, co mě napadá, jsou ta přání k narozeninám.“

„Přání k narozeninám?“ pobídl ho Martin.

„Ebbě odmalička ke každým narozeninám chodí přání

podepsané jenom písmenem G. Její adoptivní rodiče nikdy nezjistili, kdo ta přání posílá. Dostávala je do schránky nadále i poté, co se z domova odstěhovala.“

„A Ebba také neví, od koho můžou být?“ zeptal se Patrik, než mu došlo, že o ní mluví, jako by tu nebyla. Otočil se k ní a zopakoval: „Nemáte sebemenší tušení, kdo vám ta přání posílá?“

„Ne.“

„A co vaši adoptivní rodiče? Jste si jistá, že o ničem nevědí?“

„Nemají tušení.“

„Navázal s vámi tento G. kontakt nějakým jiným způsobem? Vyhrožoval vám?“

„Ne, nikdy. Že ne, Ebbo?“ Mårten se natáhl k Ebbě, jako by se jí chtěl dotknout, ale pak nechal ruku zase klesnout do klína.

Zavrtěla hlavou.

„A máme tu Torbjörna,“ poznamenal Martin a ukázal směrem k cestičce.

„Dobře, myslím, že toho necháme, abyste si trochu odpočali. Zdravotníci jsou na cestě, a pokud vás budou chtít odvézt do nemocnice, myslím, že byste je měli poslechnout. Takovéhle věci není dobré brát na lehkou váhu.“

„Díky,“ řekl Mårten a vstal. „Dejte nám vědět, jestli něco zjistíte.“

„Určitě.“ Patrik věnoval Ebbě poslední ustaraný pohled. Stále působila, jako by byla uzavřená v bublině. Uvažoval, jak ji asi ovlivnila tragédie z dětství, ale pak se přinutil na to nemyslet. Teď se musí soustředit na práci, která ho čeká. Musí chytit případného žháře.

Fjällbacka 1912

Dagmar stále nechápala, jak se to mohlo stát. Všechno jí vzali a zůstala úplně sama. Ať šla kam šla, lidé si o ní za jejími zády šep-tali ošklivé věci. Nenáviděli ji za to, co udělala její matka.

V noci se jí někdy po matce a otci zastesklo natolik, že zatína-la zuby do polštáře, aby nahlas neplakala. Kdyby se dala do plá-če, ta čarodějnice, u níž bydlela, by ji zmalovala domodra. Občas se jí nepodařilo potlačit výkřiky, to když ji ovládly tak příšerné noční můry, že se probouzela celá zpcená. Ve snech vídala matči-nu a otcovu useknutou hlavu. Nakonec je totiž popravili. Dagmar u toho nebyla, ale stejně měla ten výjev stále před očima.

Někdy ji ve snu pronásledovaly i obrazy dětí. Když policie vy-kopala udusanou zem ve sklepě, našla tam osm nemluvnat. Aspoň to říkala ta čarodějnice. „Osm ubohých děťátek,“ pohoršovala se a kroutila hlavou, pokaždé když přišel někdo na návštěvu. Přícho-zí Dagmar probodávali pohledem. „Ta holka o tom určitě věděla,“ říkali. „I když byla tak malá, muselo jí přece být jasné, co se tam odebrává.“

Dagmar se nenechala zlomit. Bylo jí jedno, jestli to je pravda nebo ne. Matka i otec ji měli rádi a o tamta urvaná a umouněná děcka stejně nikdo nestál. Proto přece skončila u nich. Matka dlou-hé roky dřela jako mezek a jako dík za to, že se starala o nechtěné děti, ji ponížili, vysmáli se jí a nakonec ji zabili. To stejné udělali otci. Pomáhal matce děti pohřbívat, a proto rozhodli, že si i on za-slouží zemřít.

Poté co policisté rodiče odvedli, umístili ji u téhle čarodějnice. Ni-kdo ji nechtěl vzít k sobě, ani příbuzní, ani přátelé. Nikdo nechtěl mít s jejich rodinou nic společného. Andělíčkářka z Fjällbacky – tak začali matce říkat toho dne, kdy malé kostřičky objevili. Dnes už se o ní zpívaly i písničky. O vražednici, která topila děti v kádi, a o je-jím manželovi, který je pak zakopal ve sklepě. Dagmar uměla ty pís-

ničky nazpaměť, usmrkaní potomci její pěstounky jí je totiž donekonečna opakovali.

Toble všechno se dalo snést. Byla matčina a otcova princeznička a věděla, že byla chtěné a milované dítě. Jediné, co ji pokaždé roztráslu hrůzou, byl zvuk kroků, když se k její posteli po špičkách plížil pěstoun. V těch chvílích si Dagmar přála, aby raději zemřela spolu s matkou a otcem.

Josef nervózně přešel palcem kámen, který držel v ruce. Tahle schůzka je důležitá a Sebastian ji nesmí pokazit.

„Tady to je.“ Sebastian ukázal na nákresy, které položil na stůl v zasedací místnosti. „Tady máte naši vizi. A *Project for Peace in Our Time*.“

Josef si v duchu povzdychl. Nebyl si příliš jistý, že lidé z obecního úřadu ocení nicneříkající fráze v angličtině.

„Můj partner chce říct, že to je pro tanumskou obec fantastická šance, jak udělat něco pro mír. Iniciativa, která vám zajistí dobrou reputaci.“

„Mír na zemi, to je přece něco. A finančně to taky nevypadá vůbec špatně. Výhledově by to podpořilo turistiku a vytvořilo pracovní místa pro přistěhovalce. Přece víte, jak je tohle důležité.“ Sebastian zvedl ruku a zamnul prsty. „Víc peněz do obecní kasy.“

„To ano, ale hlavně je to důležitý mírový projekt,“ pokračoval Josef a jen stěží se ovládl, aby Sebastiana nekopl do holeně. Dopředu věděl, že to takhle dopadne, když přijme Sebastianovy peníze, ale neměl zkrátka na výběr.

Erling W. Larson přikývl. Po skandálu s renovací Lázeňského domu ve Fjällbace byl na chvíli odstaven, ale teď se do komunální politiky zase vrátil. Takovýto projekt by mohl ukázat, že se s ním nadále musí počítat, a Josef doufal, že si to uvědomuje.

„Podle našeho názoru to zní zajímavě,“ řekl Erling. „Mohli byste nám trochu blíže vysvětlit, jak si to celé představujete?“

Sebastian se nadechl a už se chystal spustit, ale Josef ho předešel.

„Tohle je kus historie,“ začal a pozvedl kámen, který držel v ruce. „Albert Speer nakupoval pro Říši žulu z kamenného lomu v Bohuslānu. Společně s Hitlerem měl velkolepé plány, že promění Berlín ve světové hlavní město, Germánii. Žulu měli na lodích převážet do Německa a používat ji jako stavební materiál.“

Josef vstal a začal při řeči popocházet sem a tam. V myšlenkách slyšel dusot pochodujících německých vojáků. Ten zvuk, o kterém mu jeho rodiče tolikrát s hrůzou vyprávěli.

„Jenže pak se válka otočila,“ pokračoval. „Z Germánie zůstal jen model, o kterém mohl Hitler během svých posledních dní jen snít. Nenaplněný sen, vize majestátních památníků a budov, za jejichž stavbu by miliony Židů zaplatily životem.“

„To je hrůza,“ poznamenal Erling nevzrušeně.

Josef se na něj odevzdaně podíval. Nechápou to, nikdo to nechápe. Ale on jim nedovolí zapomenout.

„Většina nákladu žuly se odsud nestihla odvézt...“

„A tady do toho vstupujeme my,“ skočil mu do řeči Sebastian. „Napadlo nás, že bychom z této žuly vyráběli upomínkové předměty s mírovou symbolikou a prodávali je. Může to přinést spoustu peněz, když se to dobře zaonačí.“

„Za ty peníze bychom postavili muzeum se zaměřením na židovskou historii a na postoj Švédska k židovství, například co se naší údajné neutrality za války týče,“ doplnil Josef.

Znovu se posadil, Sebastian mu položil paži kolem ramen a pevně stiskl. Josef se musel držet, aby mu ruku nesetřásl. Místo toho se strnule usmál. Připadal si stejně proradně jako kdysi na Valö. Ani tehdy ani teď neměl se Sebastianem a dalšími takzvanými kamarády nic společného. Ať se bude snažit, jak chce, do toho nóbl světa, kam patřili John, Leon a Percy, nikdy nepronikne. A ani o to nestojí.

Teď ale Sebastiana potřebuje. Je to jediná šance, jak uskutečnit svůj dlouholetý sen: vzdát poctu židovskému odkazu a zveřejnit informace o křivdách, které byly a stále jsou páčány na židovském národu. Pokud bude muset uzavřít smlouvu s ďáblem, udělá to. Doufal však, že až nazraje čas, zase se ho zbaví.

„Přesně jak můj společník říká,“ hlaholil Sebastian, „vznikne tu opravdu důstojné muzeum, za kterým připutují turisté z celého světa. A vám se za ten projekt dostane velkého uznání.“

„To vůbec nezní špatně,“ souhlasil Erling. „Co myslíš?“ Obrátil se na Una Brorssona, svého zástupce z obecního úřadu, který měl navzdory teplému počasí na sobě kostkovanou flanelovou košili.

„Možná bychom se na to mohli mrknout,“ zabručel Uno. „Ale záleží na tom, kolik by do toho musela vložit obec. Doba je zlá.“

Sebastian se na něj široce usmál. „Určitě se dohodneme. Hlavní je zájem a dobrá vůle. Já sám do toho investuju velké peníze.“

Jenže jim už neprozradíš, za jakých podmínek, pomyslel si Josef. Zatnul zuby. Nezbyvá mu, než mlčky brát, co se dává, a soustředit se na svůj velký cíl. Naklonil se kupředu a potřásl Erlingovi napřaženou rukou. Teď už není cesty zpět.

Jizvička na čele, pár jizev po těle a lehké napadání na nohu při chůzi. To byly jediné viditelné stopy po nehodě, jíž se stala obětí před rokem a půl. Při té nehodě přišla o dítě, které čekala s Danem, a sama málem umřela.

Její duše se tak dobře nezahojila. Anna si uvnitř stále připadala rozdrásaná.

Před domovními dveřmi na okamžik zaváhala. Někdy pro ni bylo těžké vidět, jak Erika ze všeho lehce vyvázla. Na sestře nehoda žádné stopy nezanechala, o nic přiní nepřišla. Zároveň měla setkání s Erikou na Annu bla-

hodárný účinek. Rány na Annině duši bolely a svědily, ale chvíle s Erikou jako by je pomáhaly zacelovat.

Anna si nikdy neuměla představit, že léčebný proces bude tak zdlouhavý. Naštěstí. Kdyby tušila, jak dlouho to potrvá, možná by se nikdy nevyburcovala z apatie, která ji zachvátila, když se její život rozpadl na tisíc kousků. Nedávno Erice žertem řekla, že si připadá jako jedna z těch starožitných váz, které vídala při své práci v aukční společnosti. Váza, která spadla na zem, rozbila se a pak ji někdo s velkým úsilím slepil dohromady. I když na dálku vypadala celá, při bližším zkoumání byly všechny praskliny až bolestně zřetelné. Ale vlastně to nemyslela žertem, uvědomila si Anna a zazvonila u Eričiných dveří. Přesně tak se cítí. Jako rozbitá váza.

„Pojď dál!“ zavolala Erika odněkud z domu.

Anna vstoupila a zula se.

„Hned jsem u tebe, zrovna přebaluju dvojčata.“

Anna pokračovala do kuchyně, kde se cítila jako doma. V tomto domě s Erikou vyrůstaly a Anna tu znala každický koutek. Před několika lety z toho vzešla hádka, která jejich vztah málem zničila, ale to bylo v jiné době, v jiném světě. Teď už si z toho dokonce byly schopné dělat legraci a vtípkovaly o „OSL“ a „OPL“, což znamenalo „Období s Lucasem“ a „Období po Lucasovi“. Anna se otřásla. Svatosvatě si slíbila, že na svého exmanžela Lucase a to, čeho se dopustil, bude myslet co nejméně. Teď už je pryč. Jediné, co jí po něm zbylo, bylo zároveň to jediné dobré, co jí kdy dal: Emma a Adrian.

„Dáš si kafe a něco sladkého?“ Erika vešla do kuchyně, na každém boku obtížena jedním dvojčetem. Když kluci uviděli tetu, rozzářili se a Erika je postavila na podlahu. Ihned vystřelili za Annou, přilepili se na ni a vyžadovali, aby je vzala na klín.

„Jenom klid, vejdete se tam oba.“ Anna jednoho po druhém zvedla k sobě. Pak vzhlédla k Erice. „Podle toho, co tu máš.“ Natáhla krk, aby se podívala, co jí Erika nabídne.

„Co bys řekla babiččinu rebarborovému koláči s mandlovým krémem?“ Erika jí ukázala koláč v průhledném igelitovém pytlíku.

„To si děláš legraci. Tomu přece nemůžu odolat.“

Erika odkrojila pár pořádných kousků koláče, naservírovala je na ták a položila na stůl. Noel se na koláč okamžitě vrhl, ale Anna na poslední chvíli stihla ták odsunout. Jeden kousek si vzala a odlomila z něj trochu pro Noela a Antona. Noel si do pusy štěstím bez sebe nacpal najednou celý svůj díl, zatímco Anton opatrně okusoval krajíček toho svého a široce se usmíval.

„Oni jsou každý úplně jiný,“ poznamenala Anna a láskyplně jim pocuchala blondaté hlavičky.

„Myslíš, jo?“ opáčila Erika ironicky a potřásla hlavou.

Nalila jim kávu a automaticky umístila Annin hrnek tak, aby na něj dvojčata nedosáhla.

„Udržíš je, nebo si mám jednoho vzít?“ zeptala se Anny, která se usilovně snažila zvládnout všechno najednou: děti, kávu i koláč.

„V pohodě, je to moc fajn mít je takhle u sebe.“ Anna si přivoněla k Noelově hlavičce. „A kde je vlastně Maja?“

„Nemůže se odtrhnout od televize. Její novou životní láskou je Mojje z pořadu *Mimmi a Mojje*. Teď zrovna se dívá na Mimmi a Mojjeho v Karibiku a já se asi pozvracím, jestli ještě jednou uslyším tu písničku *Na slunečné pláži v Karibiku*.“

„Adrian teď šílí z Pokémonů a já se z toho taky asi brzo zblázním.“ Anna se opatrně napila kávy, bez sebe strachy, aby nic nevyhlila na jedenapůlleté chlapečky, kteří se jí hemžili na klíně. „A co Patrik?“

„V práci. Podezření na žhářský útok na Valö.“

„Na Valö? A v kterém domě?“

Erika na chvíli zaváhala. „V bývalé ozdravovně,“ odpověděla pak s potlačovaným vzrušením.

„Uf, neděs mě. Z toho místa mi vždycky naskakovala husí kůže. Jak mohli tehdy jen tak zmizet?“

„Já vím. Snažila jsem se o tom něco vypátrat a říkála jsem si, že bych o tom mohla napsat knihu, jestli něco najdu. Jenže jaksi nebylo od čeho se odpíchnout. Až teď.“

„Jak to myslíš?“ Anna si pořádně ukousla z rebarborového koláče. Ten recept od babičky dostala také, ale pekla asi tak často, jako mandlovala povlečení. Tedy nikdy.

„Vrátila se.“

„Kdo?“

„Ebba Elvanderová. Dnes se tedy jmenuje Starková.“

„Ta malá holčička?“ Anna vykulila na Eriku oči.

„Přesně ta. Přestěhovala se s manželem na Valö a vypadá to, že to tam opravují. A teď se jim dům někdo pokusil podpálit. To přece není jen tak.“ Erika už se ani nesnažila skrýt své vzrušení.

„A nemůže to být náhoda?“

„Jistě že může. Ale stejně je to docela zvláštní. Ebba se vrátí a najednou se začnou dít věci.“

„Stala se zatím *jedna* věc,“ brzdila ji Anna. Věděla, jak snadno se Erika pustí do vymýšlení nejrůznějších teorií. To, že sestra napsala řadu knih založených na pečlivém výzkumu a faktech, byl úplný div a Anna to nikdy nedokázala úplně pochopit.

„No jo, jedna věc,“ připustila Erika a gestem ruky to odmávala. „Nemůžu se dočkat, až Patrik přijde domů. Vlastně jsem chtěla jet s ním, jenže mi neměl kdo pohlídat děti.“

„A nepřijde ti, že by to vypadalo trochu divně, kdybys tam jela s ním?“

Antona a Noela už omrzelo sedět tetě na klíně. Slezli na zem a rozběhli se do obývacího.

„No a co, stejně tam chci v nejbližších dnech zajet a s Ebbou si promluvit.“ Erika jim dolila kávu.

„Opravdu by mě zajímalo, co se s tou rodinou stalo,“ přemýšlela Anna.

„Mamiiiiii! Ať jdou pryč!“ Maja v obývacího řvala jako tur a Erika s povzdechem vstala.

„Věděla jsem, že už mi bylo dopřáno sedět moc dlouho. A takhle je to celé dny. Maja ze svých mladších bráčů šílí. Ani nevím, kolikrát denně ji před nimi musím zachraňovat.“

„Hmm,“ zamumlala Anna a dívala se, jak Erika pospíchá pryč. Píchlo ji u srdce. Co by za to dala, kdyby sama nemohla chvíli v klidu posedět.

Fjällbacka se předváděla ze své nejlepší stránky. Z mola u loděnice, kde John seděl se svou ženou a jejími rodiči, měl výhled na celý přístav. Nádherné počasí přilákalo ještě víc jachtařů a turistů než obvykle a řady lodí a člunů se v těsných rozestupech pohupovaly u pontonů. Z lodí byla slyšet hudba a veselý smích. John s přivřenýma očima pozoroval ten výjev plný života.

„Je škoda, že je dnes Švédsko tak úzkoprsé.“ John pozvedl sklenici a napil se vychlazeného růžového vína. „Všichni mluví o demokracii a o tom, že každý má právo být vyslyšen, ale my se vyjadřovat nesmíme. My snad raději abychom neexistovali. Všichni zapomínají na to, že si nás zvolili lidi. Dostatečné množství Švédů dalo najevo, že jsou hluboce nespokojeni s tím, jak to v téhle zemi chodí. Chtějí změnu a my jsme jim ji slíbili.“

Postavil skleničku zase na stůl a dal se do loupání dalších krevet. Na jeho talíři už se vršila celá hromada oloupaných krunýřů.

„Je to přílišné,“ souhlasil jeho tchán, natáhl se k míse s krevetami a nabral si jich pořádnou hrst. „Když tu jednou máme demokracii, mělo by se přece naslouchat tomu, co lidi chtějí.“

„A všichni přece vědí, že spousta přistěhovalců sem leze jen kvůli sociálním dávkám,“ doplnila tchyně. „Kdyby se sem stěhovali jen cizinci, kteří chtějí pracovat a začlenit se do společnosti, tak by to ještě šlo. Rozhodně ale nemám chuť, aby se z mých daní financovalo živobytí takovýchhle vyžírek.“ Už se jí trochu pletl jazyk.

John si povzdechl. Hlupáci. Vůbec nevědí, o čem mluví. Stejně jako většina voličského stáda ten problém zjednodušují. Nejsou schopni vidět věci v kontextu. Tchán a tchyně byli zosobněním nevědomosti, kterou z duše nesnášel. A teď tu s nimi bude celý týden trčet.

Liv ho konejšivě pohladila po stehně. Věděla, co si o nich myslí, a většinou s ním souhlasila. Barbro a Kent ale pořád byli její rodiče a nedalo se s tím nic dělat.

„Nejhorší je, jak se dnes rasy neustále mísí,“ řekla Barbro. „Do naší čtvrti se právě přistěhovala rodina Švédky a Araba. Chudák ženská, ta s ním musí mít peklo, když pomyslím na to, jak se Arabové chovají ke svým ženám... A děti budou určitě ve škole šikanovat. Pak se dostanou na šikmou plochu a ženská začne litovat, že si raději nepořídila švédského chlapa.“

„Moje řeč,“ souhlasil Kent a snažil se ukousnout z obrovského krevetového sendviče.

„Nemohli bychom Johnovi dát na chvíli s politikou pokoj?“ zeptala se Liv trochu vyčítavě. „Řečí o přistěhovalecké otázce si užije ve Stockholmu až dost. Aspoň tady by si od toho mohl trochu odpočinout.“

John jí věnoval vděčný pohled a zároveň si ji s obdivem prohlédl. Byla prostě dokonalá. Světlé hedvábné vlasy měkce sčesané z obličeje. Čisté rysy a jasné modré oči.

„Promiň, miláčku. To nás nenapadlo. Jsme zkrátka jen hrozně pyšní na to, co John dokázal a jakého postavení dosáhl. Tak budeme mluvit o něčem jiném. Jak to například vypadá s tvým obchodem?“

Liv začala živě vyprávět o svých strastech s celním úřadem, který jí neustále ztěžuje podnikání. Dovážela nábytek a jiné bytové zařízení z Francie a doručovací lhůty se stále prodlužovaly. Zboží pak prodávala přes internet. John však věděl, že její nadšení pro obchod už vlastně trochu ochladlo. Čím dál víc se věnovala práci pro stranu. Ve srovnání s tím se všechno ostatní zdálo podružné.

Rackové nad nimi kroužili stále níž a on vstal.

„Navrhuj, abychom sklídili ze stolu. Ti ptáci začínají být nepříjemně vlezlí.“ Popadl svůj talíř, šel až na konec mola a vyhodil zbytky krevet do moře. Racci se po nich vrhli a snažili se ukořistit, co se dá. Co nezpracují oni, o to se postarají krabi.

Na chvíli zůstal stát, zhluboka se nadechl a zadíval se na obzor. Jako obvykle se pohledem zastavil na Valö a jako obvykle se v něm vzedmula vlna vzteku. Jeho myšlenky naštěstí přerušilo zabzučení v pravé kapse. Vytáhl rychle telefon, a než hovor přijal, podíval se na displej. Volal mu premiér.

„Co si myslíš o těch přáních?“ Patrik Martinovi podržel dveře. Byly tak těžké, že se do nich musel opřít ramenem. Tanumská policejní stanice byla postavena v šedesátých letech a připomínala bunkr. Když Patrik do budovy vstoupil poprvé, dýchla na něj bezútěšnost. Teď už si na vybledlou žlutou a béžovou barvu zařízení tak zvykl, že naprostý nedostatek útulnosti ani nevnímal.

„Zní to podivně. Kdo by každý rok někomu anonymně posílal přání k narozeninám?“

„Tak úplně anonymně ne. Podepsal se přece písmenem G.“

„No, to nám to ohromně ulehčuje,“ podotkl Martin a Patrik se zasmál.

„Čemu se smějete?“ zeptala se Annika, která je zpoza zaskleného pultu recepce viděla vcházet.

„Ale ničemu,“ odbyl ji Martin.

Annika se otočila na kancelářské židli a postavila se do dveří své miniaturní kanceláře. „Jak to šlo na ostrově?“

„Musíme vyčkat, co zjistí Torbjörn, ale opravdu to vypadá, že se někdo pokusil dům zapálit.“

„Postavím na kafe a probereme to.“ Annika vyrazila ke kuchyňce a strkala Martina s Patrikem před sebou.

„Podala jsi hlášení Mellbergovi?“ zjišťoval Martin už v kuchyňce.

„Ne, nepřipadalo mi to zatím nutné. Vždyť má přes víkend volno. Přece nebudeme šéfa rušit.“

„Máš pravdu,“ uznal Patrik a posadil se na židli nejbliž oknu.

„Tak vy si tu sedíte u kafe a bavíte se a mně nikdo nic neřekne.“ Ve dveřích se objevil Gösta a tvářil se mrzutě.

„Ty jsi tady? Vždyť máš volno. Jak to, že jsi nešel na golf?“ Patrik vysunul židli vedle sebe, aby si Gösta mohl sednout.

„Na golf je moc teplo. Říkal jsem si, že raději půjdu sem a napíšu nějaká hlášení a těch pár hodin si na golfovém hřišti vyberu, až nebude tak šílený hic. Kam jste to jeli? Annika říkala něco o žhářském útoku?“

„Skoro to tak vypadá. Zdá se, že někdo nalil benzin nebo něco podobného pod dveře a pak to zapálil.“

„A sakra.“ Gösta si vzal nugátovou sušenku a velmi pečlivě oddělil jedno kolečko od druhého. „Kde se to stalo?“

„Na Valö. V bývalé ozdravovně,“ odpověděl Martin.

Gösta okamžitě ztuhl. „V ozdravovně?“

„Ano, je to trochu zvláštní. Nevím, jestli jsi slyšel, že nejmladší dcera – ta, která jako jediná zůstala v domě, když celá její rodina zmizela – se nedávno vrátila a dům převzala.“

„Ta informace se ke mně donesla.“ Gösta upřel pohled do stolu.

Patrik se na něj zvědavě podíval. „No ano, ty jsi vlastně na tom případu zmizení tehdy pracoval, že?“

„Pracoval. Opravdu už jsem tak starý,“ konstatoval Gösta. „Zajímalo by mě, co ji vedlo k tomu, aby se nastěhovala zpátky.“

„Říkala něco o tom, že jim zemřel syn,“ řekl Martin.

„Ebba přišla o dítě? Kdy? Jak?“

„Nijak blíž nám to nevysvětlili.“ Martin vstal a došel pro mléko do ledničky.

Patrik se zamračil. To nebylo Göstovi podobné, aby bral nějaký případ takhle osobně, ale Patrik už se s tím setkal i dřív. Všichni starší policisté mívají jeden případ s velkým P. Případ, nad kterým donekonečna přemýšlejí a neustále se k němu vracejí v naději, že naleznou řešení či odpověď dřív, než bude pozdě.

„Ten případ pro tebe byl něčím zvláštní, vid’?“

„To tedy byl. Dal bych cokoli na světě za to, abych se dozvěděl, co se tam tehdy o Velikonocích stalo.“

„To asi nejsi sám,“ příkyvovala Annika.

„A teď je Ebba zpátky.“ Gösta si přejel rukou po bradě. „A někdo se pokusil dům podpálit.“

„Nejen dům,“ pokračoval Patrik. „Tomu žháři muselo být jasné – nebo s tím dokonce počítal – že uvnitř spí Ebba s manželem. Naštěstí se Mårten probudil a oheň uhasil.“

„Rozhodně je to zvláštní shoda okolností,“ uvažoval Martin. Gösta praštil pěstí do stolu, až Martin nadskočil.

„To je přece jasné, že to není žádná náhoda!“

Kolegové se na něj udiveně podívali a v kuchyňce se na chvíli rozhostilo ticho.

„Možná bychom se měli mrknout na ten starý případ,“ prolomil nakonec mlčení Patrik. „Jen pro jistotu.“

„Připravím materiály, které máme k dispozici,“ nabídl se Gösta. V jeho vychrtlém obličejí se opět objevil horlivý výraz. „Během let jsem si spisy sem tam procházel, takže vím, kde jich většinu najdu.“

„Domluveno. Pak si je rozdělíme a všechny je pořádně pročteme. Možná objevíme něco nového, když se na to podíváme nezaujatýma očima. Anniko, mohla bys prostudovat, co všechno o Ebbě máme v databázi?“

„Provedu,“ přikývla a začala sklízet ze stolu.

„Možná bychom také měli prověřit, jak jsou na tom Starkovi finančně. A jestli mají dům na Valö pojištěný,“ navrhl Martin a vrhl po Göstovi nejistý pohled.

„Myslíš, že to udělali sami? Nic hloupějšího jsem v ži-

votě neslyšel. Vždyť byli uvnitř, když dům začal hořet, a oheň uhasil Ebbin muž.“

„Stejně bych to raději zkontroloval. Kdo ví, možná dům zapálil on, ale pak si to rozmyslel? Vezmu si to na starost.“

Gösta otevřel ústa, jako by se chystal něco říct, ale pak je zase zavřel a oddusál pryč.

Patrik také vstal. „Myslím, že i Erika bude mít spoustu informací.“

„Erika? Jak to?“ Martin se zarazil uprostřed kroku.

„Zajímá se o tenhle případ už dlouho. Všichni z Fjällbacky o tom přece slyšeli, a když vezmeme v úvahu, čím se Erika zabývá, není divu, že ji ten příběh zaujal.“

„Tak se jí zeptej. Jakákoli informace se může hodit.“

Patrik přikývl, ale stejně se v něm ozvaly pochybnosti. Uměl si představit, jak to může dopadnout, když Eriku přizve k vyšetřování.

„Jasně, promluví s ní,“ řekl a kvůli sobě doufal, že toho nebude litovat.

Percy třesoucí se rukou naléval do sklenek svůj nejlepší koňak. Jednu podal manželce.

„Já nechápu, co tím chceš říct.“ Pyttan do sebe koňak rychle obrátila.

„Kdyby se děda tohle dozvěděl, určitě by se obracel v hrobě.“

„Musíš to nějak vyřešit, Percy.“ Nastavila mu skleničku a on jí bez zaváhání dolil. Sice bylo teprve brzké dopoledne, ale v jiných částech světa už minula pátá. Dnešek vyžadoval kapku něčeho ostřejšího.

„Já? A co mám asi tak dělat?“ Hlas přeskočil do falsetu a ruce se mu tak rozklepaly, že polovina koňaku skončila mimo skleničku.

Stáhla ruku se sklenkou k sobě. „Co děláš, ty pitomče?“

„Promiň, promiň.“ Percy se zhroutil do jednoho z velkých, omšelých křesel v knihovně. Ozvalo se rupnutí a on pochopil, že potah sedáku praskl. „Do prdele!“

Vylétl a začal do křesla kopat jako šílený. Všechno kolem něj se rozpadá. Celý zámek chátrá, dědictví vyčerpal už dávno a teď ti hajzlové z finančního úřadu tvrdí, že musí vysolit spoustu peněz, které nemá.

„Uklidni se.“ Pyttan si otřela ruce ubrouskem. „Přece se to musí dát nějak urovnat. Ale stejně nechápu, jak je možné, že nám došly peníze.“

Percy se na ni podíval. Věděl, jak ji to pomyšlení děsí, ale v tuhle chvíli k ní cítil jen odpor.

„Jak je možné, že nám došly peníze?“ zařval. „Máš vůbec ponětí o tom, kolik každý měsíc utratíš? Nechápeš snad, kolik všechny ty věci stojí? Cestování, večere, šaty, kabelky, boty a šperky a co já vím, co si ještě kupuješ?“

Nikdy na ni takhle nekřičel a Pyttan ucouvla. Upřeně na něj zírала a on ji znal natolik dobře, že mu bylo jasné, že teď zvažuje dvě možnosti: dát se do boje, nebo ho uchlácholit. Jakmile její výraz roztál, věděl, že se rozhodla pro druhou alternativu.

„Miláčku, přece se nebudeme hádat kvůli něčemu tak ubohému, jako jsou peníze.“ Narovнала mu kravatu a zastrčila košili, která mu povylezla z kalhot. „A je to. Už zase vypadáš jako můj švarný zámecký pán.“

Vklouzla mu do náruče a on cítil, jak jí podléhá. Měla dnes na sobě šaty od Gucciho, ve kterých jí vždycky jen těžko odolával.

„Uděláme to takhle: zavoláš účetnímu a ještě jednou ty knihy projdete. Tak zlé to být nemůže. Určitě tě uklidní, když si s ním promluvíš.“

„Musím mluvit se Sebastianem,“ zamumlal Percy.

„Se Sebastianem?“ zopakovala Pyttan a zatvářila se, jako by kousla do něčeho odporného. Vzhlédla k Percymu. „Vždyť víš, že se mi nelíbí, že se s ním stýkáš. Pak se zase já musím potkávat s tou nulou, co má za ženu. Prostě nemají vůbec úroveň. On je sice v balíku, ale stejně je to vidlák. Povídá se, že ho dlouho sledovala hospodářská kriminálka, jenže na něj nic nenašli. Ale je to jen otáz-

ka času, a až ho chytí, pak bychom s ním radši neměli mít nic společného.“

„Peníze nepáchnou,“ poznamenal Percy.

Věděl, co mu účetní řekne. Žádné peníze už nemá. Všechny jsou pryč, a jestli se chce dostat z téhle políza-nice a zachránit zámek Fygelsta, potřebuje kapitál. Se-bastian byl jeho poslední nadějí.

Zavezli je do nemocnice v Uddevalle, ale zdálo se, že je všechno v pořádku. Kouř se jim do plic nedostal. Prvot-ní šok opadl a Ebbě připadalo, jako by se probudila z po-divného snu.

Uvědomila si, že se setmělo a už na práci nevidí, a roz-svítila lampu na psacím stole. Teď v létě přicházel sou-mrak plíživě a ona si pokaždé dost dlouho namáhala oči, než jí došlo, že si musí rozsvítit.

Andělíček, na kterém pracovala, jí v prstech vzdoro-val. Usilovně se snažila nasadit očko řetízku na správné místo. Mårten nechápal, proč dělá šperky ručně, když by je mohla nechat vyrábět v Thajsku nebo v Číně, zvlášt' teď, kdy jí přes internetový obchod přicházela spousta objednávek. Jenže jí by pak připadalo, že ta práce nemá smysl. Chtěla každý šperk vyrobit ručně, do každého náhrdelníku, který odeslala, chtěla vložit stejné množ-ství lásky, vlastního smutku i vzpomínek. Kromě toho ji výroba šperků po dni plném malování, zatloukání hřebí-ků a řezání uklidňovala. Když ráno vstávala, bolel ji kaž-dičkový sval v těle, ale během práce se šperky se tělo uvolnilo.

„Už jsem všude zamkl,“ oznámil jí Mårten.

Ebba na židli nadskočila. Neslyšela ho přijít.

„Sakra,“ ulevila si, protože očko, které už měla skoro nasazené, zase sklouzlo.

„Nechceš toho aspoň dneska večer nechat?“ zeptal se Mårten opatrně a postavil se těsně za ni.

Cítila, že Mårten váhá, jestli jí má položit ruce na ra-

mena. Dřív, než se stalo to neštěstí s Vincentem, jí často masíroval záda a jí se moc líbilo, jak se jí rozhodně, ale zároveň něžně dotýká. Teď jeho dotyk snesla jen stěží a obávala se, že jeho ruce instinktivně setrese, jemu to ublíží a propast mezi nimi se ještě zvětší.

Ebba se opět pokusila nasadit očko a konečně se jí to podařilo.

„Záleží na tom, jestli zamkneme?“ poznamenala, ale neotočila se k němu. „Toho, kdo nás chtěl v noci upálit, zamčené dveře evidentně neodradily.“

„Tak co budeme dělat?“ opáčil Mårten. „Můžeš se na mě aspoň podívat, když se mnou mluvíš? Tohle je důležité. Někdo se nám snažil podpálit dům a my nevíme kdo ani proč. Copak tobě to nepřipadá příšerné? Nemáš strach?“

Ebba se k němu pomalu otočila.

„Čeho bych se měla bát? To nejhorší už se stalo. Zamčené dveře nebo odemčené, mně je to fuk.“

„Takhle to dál nejde.“

„Proč ne? Vždyť jsem udělala, co jsi chtěl. Vrátila jsem se sem, přistoupila jsem na tvé velkolepé plány, že tuhle zříceninu zrenovujeme a pak tu v našem soukromém ráji budeme žít šťastně až do smrti, zatímco hosté budou přijíždět a zase odjíždět. Vždyť jsem na to kývla. Tak co ode mě ještě chceš?“ Sama slyšela, jak chladně a nesmiřitelně to vyznělo.

„Nic, Ebbo. Nechci od tebe nic.“ Mårtenův hlas mrazil stejně jako předtím její. Otočil se a vyšel z pokoje.

Fjällbacka 1915

Konečně je volná. Přijali ji do služby na statku v Hamburgsundu a svou pěstounku ani ty její příšerné baranty už nevidí. A zaplatí-pánbůh ani pěstouna. Čím byla starší a vyspělejší, tím častěji ji v noci navštěvoval. Poté co začala každý měsíc krvácet, žila v setrvalém strachu, že se v ní uhnízdí dítě. To by jí tak ještě chybělo. Nehodlala skončit jako ty uplakané, vyděšené dívky, které přicházely klepat na matčiny dveře s ječícími uzlíčky v náručí. Už jako malá jimi pobrdala, tou jejich slabostí a odevzdaností.

Dagmar si sbalila svých pár švestek. Z rodného domova jí nic nezůstalo a tady jí nedali nic, co by stálo za to vzít s sebou. Přesto nehodlala odejít s prázdnou. Vplížila se do ložnice pěstounů. Ve skříňce pod postelí až úplně u zdi uchovávala pěstounka šperky, které zdědila po matce. Dagmar si lehla na zem a skříňku vytáhla. Pěstounka byla ve Fjällbace a děti si brály venku na dvoře, a tak ji nikdo nemohl vyrušit.

Odklopila víko a spokojeně se usmála. Ve skříňce bylo tolik cenností, že ji to na nějakou dobu zabezpečí. Měla radost z toho, jak to tu čarodějnici bude mrzet, až zjistí, že o šperky přišla.

„Co to děláš?“ Ze dveří se ozval pěstounův hlas a ona nadskočila.

Dagmar si myslela, že pracuje venku ve chlévě. Srdce se jí v hrudi prudce rozbušilo, ale pak se v ní rozhostil klid. Její plány nesmí nic překazit.

„Co asi tak myslíte?“ opáčila, vyndala všechny šperky ze skříňky a strčila si je do kapsy sukně.

„Zbláznila ses, holka? Ty tu kradeš šperky?“ Přistoupil o krok blíž a Dagmar ho zastavila pohybem ruky.

„Přesně tak. A radila bych vám, abyste se mě nepokoušel zastavit. Jinak půjdu rovnou za četníky a povím jim, co jste se mnou prováděl.“

„To by ses neopovážila!“ Zatnul ruce v pěst, ale pak se mu v očích

mibl záblesk úlevy. „A i kdyby, kdo by asi tak věřil dceři Andělíčkářky?“

„Umím být dost přesvědčivá. A dřív než se nadějete, po vesnici se začnou šířit drby.“

Znovu se zamračil, zdálo se, že váhá, a tak se rozhodla, že ho trochu popostrčí.

„Mám návrh. Až moje drabá pěstounka zjistí, že šperky zmizely, uděláte, co bude ve vašich silách, abyste ji uklidnil a vysvětlil jí, že to má nechat být. Jestli mi tohle slíbíte, možná dostanete zvláštní odměnu, než se vydám na cestu.“

Dagmar popošla k pěstounovi. Pomalu zvedla ruku, položila mu ji do rozkroku a začala třít jeho úd. Hospodářovi se zamlžil pohled a ona věděla, že ho má ve své moci.

„Takže jsme domluveni?“ zeptala se a pomalu mu rozepínala kalhoty.

„Ano, domluveni,“ přisvědčil, položil jí ruku na temeno a přitlačil jí hlavu dolů.

Skokanská věž na Badholmenu čněla jako vždy majestátně k nebi. Erika rozhodně zaplašila vzpomínku na muže, který z věže visel na provaze a pomalu se kýval. Ani v duchu se nechtěla k té příšerné události vracet. Samotný Badholmen se také snažil ze všech sil, aby ji přivedl na jiné myšlenky. Tento ostrůvek kousíček od Fjällbacky se ve vodě vyjímal jako vzácný šperk. Tamní turistická ubytovna byla velmi oblíbená a přes léto často plně obsazená. Erika moc dobře chápala proč. Poloha chaty a její starodávné kouzlo představovaly neodolatelnou kombinaci. Ale dnes si krásný výhled nemohla pořádně vychutnat.

„Jsme všichni?“ Nervózně se rozhlížela a počítala děti.

Tři malí divoši ve svítivě oranžových záchranných vestách se rozprchli po molu do všech stran.

„Patriku! Nemohl bys mi s nimi trochu pomoci?“ zavolala, a když Maja prosvištěla kolem ní, nebezpečně blízko kraje mola, chytila ji za límec vesty.

„A kdo asi nastartuje člun, co myslíš?“ Patrik, v obličejí rudý jako rak, rozhodil rukama.

„Nejdřív je posadíme do člunu, než někdo spadne do vody, a pak teprve můžeš startovat.“

Maja se snažila vyváznout a svíjela se jako červík, ale Erika ji pevně držela za poutko na límci. Volnou rukou chytila Noela, který se na buclatých nožičkách snažil dohonit Antona. Teď už zbývalo jen jedno volně pobíhající dítě.

„Na, vezmi si je.“ Odtáhla vzpouzející se děti k dřevěnému člunu uvázanému u mola a Patrik s otráveným výrazem vylezl na palubu a Maju s Noelem si převzal. Erika

se pak bleskově otočila a pustila se za Antonem, který už stihl uběhnout pěkný kus směrem ke kamennému mostku mezi Badholmenem a pevninou.

„Antone! Stůj!“ křičela, ale Anton se ani neohlédl. I když však cupital, jak nejrychleji uměl, brzy syna dohonila. Bránil se a začal hystericky vřískat, ale Erika ho rezolutně zvedla do náruče.

„Panebože, jak jsem si mohla myslet, že je to dobrý nápad?“ povzdychla si, když konečně Patrikovi přes zábradlí podávala Antona. Celá zbrocená potem uvolnila konec provazu a naskočila do člunu.

„Však bude líp, hned jak vyjedeme na moře.“ Patrik otočil klíčem, aby nastartoval motor, který našťastí naskočil na první pokus. Předklonil se, uvolnil zadní provaz a jednou rukou udržoval sousední člun v dostatečné vzdálenosti. Vyplout z přístavu nebylo úplně jednoduché. Čluny byly namačkané na sebe, a kdyby neměly na boku zavěšené fendry, nevyváží by ani jejich ani sousední čluny bez úhony.

„Promiň, že jsem na tebe tak vyjela.“ Erika přinutila děti, aby se usadily na dně člunu, a sama si sedla na jednu z laviček.

„Nic se nestalo,“ zavolal a pomalu zařadil kormidelní páku směrem od sebe, takže se člun otočil zádí k přístavu a přídí směrem k Fjällbace.

Bylo nádherné nedělní ráno, nebe zářilo jasně modrou barvou a voda se leskla jako zrcadlo. Kroužili nad nimi racci, a když se Erika rozhlédla, všimla si, že na několika lodích v přístavu se právě snídá. Mnoho dalších návštěvníků patrně ještě vospávalo kocovinu. Sobotní večery bývaly pro mládež, která sem na léto přijížděla, většinou dost náročné. Je fajn, že tohle už mám za sebou, pomyslela si Erika a s něhou se zadívala na děti, které teď v člunu seděly jako pěny.

Vstala z lavičky, postavila se vedle Patrika a položila mu hlavu na rameno. Objal ji a dal jí pusku na tvář.

„Prosím tě,“ vyhrkl najednou, „až přistaneme, připomeň mi, že se tě mám zeptat na Valö a bývalou ozdravovnu.“

„A co bys chtěl vědět?“ V Erice se probudila zvědavost.

„Probereme to až pak v klidu,“ odpověděl a znovu ji políbil.

Erika věděla, že to dělá naschvál, aby ji pozlobil. Samou nedočkavostí, aby se dozvěděla víc, málem vylétla z kůže, ale ovládla se. Beze slova si dlaní zastínila oči a vyhlížela k ostrovu Valö. Když pomalu projížděli kolem něj, mezi stromy se zableskl velký bílý dům. Vyjde vůbec někdy najevo, co se tam vlastně tehdy stalo? Nesnášela knihy a filmy, které na konci nechávaly některé otázky nezodpovězené, a novinové články o nevyřešených vraždách četla jen s největším sebezapřením. Když se ponořila do případu Valö, snažila se přijít na přijatelné vysvětlení, ale navzdory veškeré snaze nebyla teď o nic chytřejší než na začátku. Pravda zůstala skrytá ve tmě, podobně jako se bílý dům ukrýval za větvemi stromů.

Martin chvíli zůstal stát s prstem ve vzduchu a teprve potom zazvonil. Brzy uslyšel zevnitř kroky a ovládl okamžité vnuknutí, aby se otočil a zmizel. Dveře se otevřely a v nich se objevila překvapená Annika.

„No ne, to jsi ty? Stalo se něco?“

Přinutil se k úsměvu. Jenže Anniku jen tak někdo neoklamal, a možná právě proto přišel zrovna za ní. Už od prvního dne na policejní stanici pro něj byla něco jako druhá máma, a pokud si teď chtěl s někým promluvit, byla to ona.

„No, já...“ začal.

„Pojď dál,“ přerušila ho Annika. „Sedneme si do kuchyně, dáme si kafe a povíš mi, co se děje.“

Martin vstoupil, zul se a šel za Annikou.

„Sedni si,“ vybídla ho a začala do překapávače zkušně sypat odměrky kávy. „Kdepak máš Piu a Tuvu?“

„Doma. Řekl jsem jim, že se jdu projít, takže musím být brzo zpátky. Asi pak pojedeme na pláž.“

„Aha. Leia se taky hrozně ráda koupe. Nedávno jsme s ní byli na koupališti, a když jsme chtěli jít domů, skoro jsme ji nedostali z vody. Ona je zkrátka úplný vodní živel. Lennart s ní zrovna odjel, a tak mám chvíli na to, abych si tu trochu poklidila.“

Annika se celá rozzářila, když mluvila o dceři. Po mnoha trápeních a zklamáních se jim konečně před necelým rokem podařilo adoptovat holčičku z Číny. A teď se jejich život točil výhradně kolem ní.

Martin si neuměl představit lepší mámu, než je Annika. Byla ztělesněním vřelosti a starostlivosti a v její blízkosti se vždy cítil v bezpečí. Teď by si nejraději položil hlavu na její rameno a dal volný průchod slzám, které ho pálily za víčky, ale ovládl se. Kdyby začal plakat, už by nemohl přestat.

„Asi bude nejlepší, když nachystám i něco sladkého k zakousnutí.“ Vytáhla z mrazáku sáček a dala ho rozmrazit do mikrovlnky. „Včera jsem pekla a chtěla jsem s sebou něco vzít i na stanici.“

„Ale víš přece, že zásobovat nás na stanici sladkým nepatří k tvé pracovní náplni, že ano?“ ujišťoval se Martin.

„No, Mellberg by s tebou asi nesouhlasil. Kdybych si svou pracovní smlouvu pořádně prostudovala, určitě tam někde bude drobnými písmenky napsáno: má také za úkol zásobovat tanumskou policejní stanici domácím sladkým pečivem.“

„To ano, panebože, bez tebe a pekárny by Bertil nepřežil v práci jediný den.“

„A obzvlášť ne od doby, co mu Rita naordinovala dietu. Podle Pauly se teď u Bertila a Rity podává jen celozrnné pečivo a zelenina.“

„To bych tedy rád viděl.“ Martin vyprskl smíchy. Bylo příjemné se pro změnu zasmát a část napětí už z něj pomalu začínala opadávat.

Mikrovlnka cinkla, Annika naservírovala teplé koláčky na ták a nalila do dvou hrnků kávu.

„Tak, a je to. A teď spust', copak máš na srdci? Už před časem jsem si všimla, že tě něco tíží, ale říkala jsem si, že mi to povíš sám, až budeš chtít.“

„Možná to nic není a nechci tě zatěžovat svými problémy, ale...“ Martin si zoufale uvědomil, že se co nevidět rozpláče.

„To je přece hloupost, proto jsem tady. Jen povídej.“

Martin chvíli zhluboka dýchal. „Pia je nemocná,“ dostal ze sebe nakonec a slyšel, jak se slova odrážejí od zdí kuchyně.

Viděl, jak Annika zbledla. Něco takového patrně nečekala. Točil hrnkem mezi dlaněmi a odhodlával se pokračovat. Najednou z něj vylétlo všechno naráz:

„Už dlouho se cítila unavená. Vlastně od té doby, co se narodila Tuva, ale tehdy jsme si mysleli, že na tom není nic divného, že je to taková ta běžná únava po porodu. Jenže Tuvě budou brzy dva roky a pořád to nepřšlo, naopak, bylo to čím dál horší. A pak si Pia na krku našla několik bulek...“

Annika si rukou zakryla ústa, jako by chápala, kam se bude hovor ubírat.

„... a před několika týdny jsem ji doprovázel na vyšetření a hned jsem na lékaři viděl, čeho se obává. Dostala doporučení k akutnímu vyšetření v uddevallské nemocnici, kde jí pak odebrali vzorky. A na zítra odpoledne je objednaná k onkologovi, který jí sdělí výsledky. Ale my už stejně víme, co nám řekne.“ Po tváři mu začaly téct slzy. Vztekla si je osušil.

Annika mu podala ubrousek. „Jen se vyplač, aspoň se ti trochu uleví.“

„Je to tak nespravedlivé. Pie je teprve třicet a Tuva je tak maličká. Hledal jsem na internetu nějaké statistiky, a jestli je to opravdu to, co si myslíme, je prognóza velmi špatná. Pia je hrozně statečná, zatímco já se chovám

jako úplný zbabělec a vůbec o tom s ní nedokážu mluvit. Stěží zvládám vidět ji spolu s Tuvou nebo se jí podívat do očí. Připadám si tak strašně k ničemu!" Martin už nemohl déle pláč přemáhat, položil hlavu na stůl a plakal, až se celý třásl.

Annika ho objala kolem ramen a přitiskla svou tvář k jeho. Nic neříkala, jen tam seděla a hladila ho po zádech. Martin se po chvíli narovnal, otočil se k Annice, stulil se jí do náruče a nechal se ukolébat stejným způsobem, jak asi Annika konejšila Leiu, když měla nějakou bolístku.

Měli štěstí, že si v Café Bryggan vůbec sedli. Na zahrádce bylo plno a Leon sledoval, jak obsluha nosí ven jeden krevetový sendvič za druhým. Poloha kavárny u náměstí Ingrid Bergmanové byla perfektní a stoly se táhly po celé délce mola až k vodě.

„Myslím, že bychom ten dům měli koupit,“ prohlásila Ia.

Otočil se k manželce. „Deset milionů nejsou žádné drobné.“

„Copak jsem něco takového řekla?“ Předklonila se a upravila mu deku, kterou měl přehozenou přes kolena.

„Nech tu zatracenou deku na pokoji. Vždyť umřu vedrem.“

„Přece víš, že se nesmíš nastydnout.“

K jejich stolu přišla servírka. Ia si objednala sklenici vína a pro Leona minerálku. Leon k mladému děvčeti vzhlédl.

„Dám si velké pivo,“ řekl.

Ia se na něj vyčítavě podívala, ale on stvrdil svou objednávku kývnutím. Servírka zareagovala stejně jako všichni lidé, které potkával, a evidentně se snažila, aby nezářela na jeho jizvy po popáleninách. Když odešla, obrátil pohled k moři.

„Voní to tu úplně stejně jako vždycky,“ podotkl. Zjizvené ruce měl složené v klíně.

„Mně se tu pořád nelíbí. Ale jestli koupíme ten dům, přistoupím na to. Nehodlám bydlet v nějakém krcálku a už vůbec tady nechci trávit celé léto. Maximálně pár týdnů v roce.“

„Nepřipadá ti trochu přehnané, že koupíme dům za deset milionů a pak ho budeme využívat jen pár týdnů v roce?“

„Takové jsou moje podmínky,“ opáčila. „Jinak si tu můžeš sedět sám. A to by asi nešlo?!“

„Ne, já vím, že se o sebe sám nepostarám. A kdybych na to náhodou zapomněl, ty mi to při každé vhodné příležitosti ochotně připomeneš.“

„Uvědomuješ ty si vůbec někdy, co všechno jsem kvůli tobě obětovala? Všechny ty tvoje bláznivé vylomeniny, které jsem musela tolerovat, aniž by ses kdy staral o to, co na to říkám já. A teď se chceš přestěhovat sem. Copak už nejsi dost popálený na to, aby sis hrál s ohněm?“

Servírka donesla víno a pivo a postavila sklenice na modrobílý kostkovaný ubrus. Leon se napil a palcem pohladil chladné sklo.

„Dobře, ať je po tvém. Zavolej tomu makléři a řekni mu, že ten dům koupíme. Ale v tom případě chci, abychom se tam nastěhovali co nejdřív. Nesnáším bydlení v hotelu.“

„Tak fajn,“ řekla la bez jakéhokoli nadšení. „V tom domě to asi těch pár týdnů v roce vydržím.“

„Ty jsi tak statečná, miláčku.“

Zpražila ho temným pohledem. „Jen doufejme, že toho rozhodnutí nebudeš litovat.“

„Od té doby už uběhlo hodně vody,“ odpověděl klidně.

V tu chvíli uslyšel, jak se někdo za ním prudce nadechl.

„Leone?“

Trhl sebou. Ani nemusel otáčet hlavu, stejně ten hlas poznal. Josef. Po všech těch letech tu potká Josefa.

Paula se kochala třpytící se hladinou fjordu a vychutnávala si teplo. Položila si ruku na břicho a usmála se, když ucítila, jak dítě kope.

„Tak, je načase dát si zmrzlinu,“ rozhodl Mellberg a vstal. Podíval se na Paulu a zahrozil jí prstem. „Víš přece, že není dobré vystavovat břicho slunečním paprskům?“

Překvapeně ho sledovala, jak se vzdaluje směrem ke stánku.

„Dělá si ze mě legraci?“ Paula se otočila k matce.

Rita se zasmála. „Bertil to myslí dobře.“

Paula si něco zabručela pod vousy, ale stejně si přikryla břicho šátkem. Kolem prosvištěl úplně nahý Leo a Johanna ho rychle zadržela.

„Má pravdu,“ potvrdila. „UV záření může způsobit pigmentové změny na kůži, tak si namaž pořádně i obličej.“

„Pigmentové změny?“ divila se Paula. „Vždyť já už hnědá jsem.“

Rita jí podala lahvičku krému s ochranným faktorem číslo třicet. „Když jsem čekala tebe, vyskákala mi na obličej spousta hnědých skvrn, tak neprotestuj.“

Paula ji poslechla a také Johanna si pečlivě namazala svou bledou pleť.

„Stejně máš štěstí,“ pronesla závistivě, „vůbec se nemusíš snažit, a přece jsi opálená.“

„To jo, ale přesto bych ocenila, kdyby se Bertil trochu uklidnil,“ poznamenala Paula a vymáčkla si do dlaně pořádnou dávku opalovacího krému. „Nedávno jsem ho přistihla, jak čte moje časopisy pro těhotné. A především mi přinesl lahvičku tablet s omega-3 mastnou kyselinou, kterou koupil ve zdravé výživě. V jednom z těch časopisů si přečetl, že je to dobré pro vývoj mozku miminka.“

„On z toho má takovou radost. Jen ho nech,“ napomenula ji Rita a začala už podruhé natírat Lea od hlavy až k patě krémem. Zdědil po Johanně její bledou, pihatou pleť a snadno se spálil. Paulu mimoděk napadlo, jest-

li miminko zdědí barvu po ní, nebo po anonymním dárci. Jí to bylo jedno. Leo byl Johannin a její syn a teď už si sotva vzpomněla na to, že s jeho zplozením měl co do činění někdo jiný. A s tímhle miminkem to bude stejné.

Tok jejích myšlenek narušil Mellbergův nadšený výkřik. „Zmrzlina je tady!“

Rita ho probodla pohledem. „Doufám, že sobě si žádnou nekoupil.“

„Jenom malé, úplně maličké magnum. Vždyť jsem se celý týden tak snažil.“ Usmál se a zamrkal jedním okem na svou přítelkyni, aby si ji usmířil.

„Žádnou zmrzlinu si nedáš,“ řekla Rita klidně, vzala mu nanuka a zahodila ho do koše.

Mellberg něco zamumlal.

„Co jsi říkal?“

Polkl. „Nic. Vůbec nic.“

„Přece víš, co říkal doktor. Spadáš do skupiny, u které je největší riziko infarktu i cukrovky.“

„Jedno magnum by mě přece nezabilo. Co z toho života člověk jinak má?“ rozhlédl se kolem a rozdělil ostatním zbylé nanuky.

„Ještě týden dovolené,“ povzdychla si Paula, zavřela oči před sluncem a pustila se do svého cornetta.

„Opravdu si myslím, že by ses do práce neměla vracet,“ namítla Johanna. „Do mateřské už ti moc času nezbyvá. Porodní asistentka by ti určitě napsala neschopenku, kdybys s ní promluvila. Potřebuješ odpočívat.“

„Haló,“ přihlásil se ke slovu Mellberg, „já tě slyším. Nezapomínej, že jsem Paulin šéf.“ Zadumaně se poškrábal v prořídlých šedých vlasech. „Ale souhlasím s tebou. Já si taky myslím, že bys už neměla pracovat.“

„O tomhle už jsme se bavili. Když budu jenom sedět doma a čekat, zblázním se. Kromě toho je teď v práci celkem klid.“

„Klid?“ vytřeštila na ni Johanna oči. „Vždyť teď máte to nejrušnější období, všude samí opilci a tak.“

„Myslela jsem to tak, že zrovna nevyšetřujeme nic závažnějšího. Tu běžnou letní agendu, vloupání a podobné věci, zvládnou i poslepu. A přece se nemusím účastnit výjezdů. Můžu zůstat na stanici a starat se o administrativu. Tak už to přestaňte řešit. Jsem těhotná, ne nemocná.“

„Uvidíme, jak se to vyvrbí,“ uzavřel Mellberg. „Ale v jedné věci máš každopádně pravdu. V tuhle chvíli máme v práci docela klid.“

Na dnešek připadlo jejich výročí svatby a jako každý rok se Gösta vypravil s čerstvými květinami k Maj-Brittinu hrobu. S jeho udržováním měl jinak trochu potíže, ale to nevypovídalo nic o citech, které k Maj-Britt choval. Prožili spolu mnoho krásných let a každé ráno, když vstával, myslel na to, jak moc mu chybí. Na život vdovce už si dávno zvykl a jeho dny plynuly klidně bez jakéhokoli vybočení, a tak mu představa, že by dům sdílel s někým jiným, připadala vlastně velmi vzdálená. Jenže to, že si na tento život zvykl, neznamenalo, že by si ho sám vybral.

Sedl si na bobek a prsty přejížděl náhrobní kámen a obrysy jména, které patřilo jejich maličkému synovi. Neměli ani žádnou jeho fotku. Mysleli si, že na focení budou mít spoustu času, a tak se o to hned po narození nestarali. A když zemřel, také ho nikdo nefotil. Tehdy se to nedělalo. Bylo mu jasné, že dnešní pohled je jiný, ale tehdy měl člověk co nejdříve zapomenout a dál se tím nezabývat.

Pořídte si další dítě, tak zněla rada, kterou dostali, když celí v šoku opouštěli nemocnici. Jenže to se jim nepodařilo. Jediné dítě, které jim kdy vstoupilo do života, byla ta dívka. Děvenka, jak jí říkali. Možná se měli víc snažit, aby si ji mohli nechat, ale tehdy byli ještě příliš pohlceeni zármutkem a měli pocit, že by jí dlouhodobě nedokázali dát všechno, co potřebuje.

To rozhodnutí nakonec udělala Maj-Britt. On přesto

nesměle navrhoval, že by se o ni měli postarat a že by u nich mohla zůstat. Ale Maj-Britt se smutným výrazem v obličeji a srdcem už dopředu zmučeným ztrátou řekla: „Ta holčička potřebuje sourozence.“ A tak od nich odešla. Od té doby o ní nikdy nemluvili, ale Gösta na ni nemohl zapomenout. Kdyby za každou vzpomínku dostal korunu, byl by z něj dnes zámožný muž.

Gösta vstal. Vyplel trochu plevelu, který na hrobě zakořenil, a zkontroloval, jestli se kytice ve váze hezky vyjímá. V duchu zřetelně uslyšel Maj-Brittin hlas: „Ale Gösto, ty ses zbláznil. Takových krásných květin je pro mě škoda.“ Vždycky měla pocit, že si nezaslouží nic extra. Kéž by ji býval neposlouchal a rozmazloval ji častěji. Měl jí nosit květiny, když je ještě mohla ocenit. Teď mohl jen doufat, že odněkud seshora ty krásné květiny přece jen vidí a má z nich radost.

Fjällbacka 1919

U Sjölinů se zase slavilo. Dagmar byla za každý večírek vděčná. Peníze navíc se jí hodily a sledovat zblízka všechny ty bohaté a krásné lidi bylo úžasné. Žili tak nádherným a bezstarostným životem. Jedli a pili, co brdlo ráčilo, tančili, zpívali a smáli se až do svítání. Kéž by její život vypadal také tak. Ale zatím se musela spokojit jen s tím, že ty šťastné lidi obsluhuje a aspoň na chvíli smí být v jejich blízkosti.

A tenhle večírek se zdál být opravdu výjimečný. Celé služebnictvo včetně ní odvezli už dopoledne na ostrov nedaleko Fjällbacky a po zbytek dne jezdil člun bez zastávky tam a zpátky a přivázel jídlo, pití i hosty.

„Dagmar! Dones ze sklepa další víno!“ zavolala na ni doktorová Sjölinová a Dagmar rychle vyrazila.

Usilovně se snažila, aby s doktorovou dobře vycházela. Ze všeho nejméně si přála, aby na ni paní Sjölinová začala dohlížet. To by si brzy všimla pohledů a láskyplných štípanců, kterými Dagmar během večírků častoval její muž. Někdy si dovolil i víc, pokud se doktorová omluvila a šla si lehnout a ostatní hosté byli příliš opilí nebo zaměstnaní vlastními radovánkami, aby se starali o to, co se děje kolem. Po takových večerech jí doktor vždycky tajně propašoval zvláštní odměnu, když se rozdělovalo služné.

Rychle vzala ze sklepa čtyři lahve vína a spěchala s nimi nahoru. Měla je pevně přitisknuté k hrudi, jenže vtom do někoho vrazila a lahve jí vypadly. Dvě se rozbily a Dagmar si se zoufalstvím uvědomila, že jí je určitě strhnou z platu. Dala se do pláče a podívala se na muže před sebou.

„Promiňte!“ omluvil se on v dánštině, ale to slovo zaznělo z jeho úst jaksi neobratně.

Její rozčilení a zoufalství přešlo ve zlost.

„Co to děláte? Co vás to napadlo, postavit se přímo za dveře?“

„Promiňte,“ opakoval, „Ich verstehe nicht.“

Najednou Dagmar došlo, s kým to mluví. Srazila se s dnešním čestným hostem: německým válečným brdinou, pilotem, který statečně bojoval ve válce, ale po trpké porážce Německa se začal věnovat leteckým přehlídkám. Šuškal o něm celý den. Povíдалo se, že bydlí v Kodani a prý se zrovna zapletl do nějakého skandálu, před kterým musel utéct do Švédska.

Dagmar na něj zůstala zírat. Za celý svůj život nepotkala tak přitažlivého muže. Na rozdíl od jiných hostů nevypadal, že je opilý, a když se jí zadíval do očí, neuhnul pohledem. Hodnou chvíli se navzájem prohlíželi. Dagmar vypjala brud'. Věděla o sobě, že je bezká. Slyšela to mnohokrát od mužů, když jí rukama přejížděli po těle a sténali jí rozkoší do ucha. Ale nikdy předtím neměla ze své krásy takovou radost.

S pohledem stále upřeným na ni se letec sehnul a začal sbírat střepy rozbitých lahví. Opatrně je odnesl ven do mláží a tam je zabodil. Pak si přitiskl ukazováček ke rtům, sešel do sklepa a přinesl dvě nové lahve. Dagmar se na něj vděčně usmála a šla mu naproti, aby lahve převzala. Zrak jí padl na jeho ruce a ona si všimla, že krvácí z levého ukazováčku.

Naznačila, že se mu na ruku podívá, a on odložil lahve vína na zem. Rána nebyla hluboká, ale přesto bojně krvácela. S pohledem upřeným do jeho očí vzala jeho prst do úst a jemně mu krev vysála. Jeho zorničky se rozšířily a zamlžily, jak už to předtím viděla mnohokrát. Poodstoupila a zvedla lahve ze země. Když se vracela ke slavicím hostům, cítila jeho pohled v zádech.

Patrik svolal všechny kolegy k poradě. Především Mellberg se potřeboval dozvědět, co je nového. Patrik si odkašlal a spustil. „Bertile, ty jsi tu o víkendu nebyl, ale možná jsi slyšel, co se stalo?“

„Ne, copak?“ Mellberg se na Patrika vyzývavě podíval.

„V sobotu hořelo v ozdravovně na Valö. Vypadá to, že požár někdo založil.“

„Žhářský útok?“

„Ještě to nemáme potvrzené. Čekáme na zprávu od Torbjörna,“ odpověděl Patrik. Na chvíli zaváhal, ale pak pokračoval: „Ale stejně máme dost důkazů na to, abychom to podrobněji prověřili.“

Patrik ukázal na Göstu, který s fixem v ruce stál u bílé psací tabule.

„Gösta slíbil, že vyhledá spis o té rodině, která na Valö zmizela. A...“ začal Patrik, ale Mellberg ho přerušil.

„Já vím, o čem mluvíš. Tenhle starý příběh přece znají úplně všichni. Co to ale má společného s naším případem?“ otázal se Mellberg. Sklonil se a podrbal Ernsta, svého pejska, který ležel pod židlí.

„To nevíme.“ Na Patrika padla únava. Pokaždé ta stejná diskuse s Mellbergem, který sice teoreticky byl šéfem stanice, ale víc než ochotně přenechával tuto zodpovědnost Patrikovi. Jen když si pak mohl přisvojit všechny zásluhy. „Nedělali jsme žádné předčasné závěry. Ale stejně je poněkud zvláštní, že se něco takového stane zrovna ve chvíli, kdy se sem po pětatřiceti letech vrátí dcera, která jako jediná nezmizela.“

„Určitě ten barák zapálili sami, aby dostali peníze od pojišťovny,“ poznamenal Mellberg.

„Zrovna prošetřuju jejich finanční situaci.“ Martin se-
děl vedle Anniky a působil nezvykle zamlkle. „Zítř ráno
bych už měl mít nějaké konkrétní údaje.“

„Fajn. Uvidíte, že tím se záhada vyřeší. Zjistili, že re-
konstrukce té ruiny by byla příliš drahá, a rozhodli se,
že pro ně bude výhodnější, když ji zapálí. Takových pod-
vodů jsem viděl, když jsem sloužil v Göteborgu...“

„Jak už jsem říkal, nebudeme se upínat k jedinému vy-
světlení,“ trval na svém Patrik. „Myslím, že bychom měli
nechat Gösta, aby se s námi podělil o své vzpomínky.“

Posadil se a kývl na Gösta, aby spustil. Eričino vyprá-
vení během jejich včerejšího výletu ho naprosto pohlti-
lo a rád by se dozvěděl, co o starém případu řekne Gösta.

„Sice o tom vyšetřování už leccos víte, ale vezmu to
od začátku, jestli nemáte nic proti.“ Gösta se rozhlédl
a všichni kolem stolu přikývli.

„Třináctého dubna 1974, na Bílou sobotu, zavolal ně-
kdo na stanici v Tanumu a chtěl, aby policisté přijeli do in-
ternátní školy na ostrově Valö. Dotyčný nesdělil, co se
stalo, a hned zavěsil. Telefon zvedl náš bývalý šéf a podle
jeho vyjádření nešlo poznat, jestli volal muž nebo žena.“
Gösta se na okamžik odmlčel a zdálo se, jako by se ve
vzpomínkách vracel do minulosti. „Já a můj kolega Hen-
ry Ljung jsme dostali rozkaz, abychom tam zajeli a zjis-
tili, co se tam stalo. Za necelou půlhodinu jsme byli na
místě a objevili jsme tam cosi velmi podivného. V jídel-
ně bylo prostřeno ke svátečnímu obědu a jídlo na talí-
řích bylo napůl snědené, ale po rodině, která tam bydlela,
jako by se slehla zem. Zůstala tam jen roční holčička Ebba,
která se úplně sama batolila po místnosti. Vypadalo to,
jako by se zbytek rodiny doslova vypařil. Jako by vstali
od stolu uprostřed jídla a prostě zmizeli.“

„Pfff,“ napodobil Mellberg, jak se rodina asi vypařila,
a Gösta ho zpražil vražedným pohledem.

„Kde v tu chvíli byli všichni studenti?“ zeptal se Martin.

„Většinou doma u rodičů, protože měli velikonoční

prázdniny. Na Valö jich zůstalo jen pár, a když jsme tam dorazili, nikde jsme je neviděli. Ale po chvíli přijelo ve člunu pět kluků. Řekli nám, že se vypravili na pár hodin na ryby. V následujících týdnech jsme je důkladně vyslyšali, ale o tom, co se té rodině stalo, nevěděli nic. Sám jsem s nimi mluvil a všichni tvrdili to samé: že je ke svátečnímu obědu nepozvali, a tak místo toho jeli na ryby. Když odjížděli, bylo všechno v pořádku.“

„A co člun té rodiny, zůstal u mola?“ zajímalo Patrika.

„Ano. A celý ostrov jsme prohledali, ale jako by se po nich slehla zem.“

„Kolik jich vlastně bylo?“ Zdálo se, jako by to i Mellberga proti jeho vůli začalo zajímat. Zvědavě se předklonil.

„Dva dospělí a čtyři děti. Ale jedno z dětí byla malá Ebba, takže zmizeli dva dospělí a tři děti.“ Gösta se otočil a začal psát na tabuli. „Otec rodiny, Rune Elvander, byl ředitelem školy. Dřív sloužil v armádě a jeho cílem bylo vybudovat školu pro chlapce, jejichž rodiče měli vysoké nároky na vzdělání, a zároveň dodržovat přísnou disciplínu. Prvotřídní vzdělání, systém pravidel utužujících charakter a posilující fyzická činnost na čerstvém vzduchu pro chlapce ze zámožných rodin. Tak školu popisovali v jedné informační brožuře, jestli se nepletu.“

„Panebože, to zní jako návrat do dvacátých let,“ podotkl Mellberg.

„Určitá část rodičů vždycky s láskou vzpomíná na staré dobré časy, a přesně to jim Rune Elvander nabídl,“ vysvětlil Gösta a pokračoval ve vyprávění: „Ebbina matka se jmenovala Inez. Když zmizela, bylo jí dvacet tři let, a byla tedy výrazně mladší než padesátník Rune. Ten už měl tři děti z předchozího manželství: devatenáctiletého Claese, šestnáctiletou Annelii a devítiletého Johana. Jejich matka Carla zemřela několik let předtím, než se Rune znovu oženil. Podle těch pěti chlapců bylo v té rodině dost problémů, ale nic bližšího jsme z nich nedostali.“

„Kolik chlapců na internátu bydlelo během školního roku?“ tázal se Martin.

„To se trochu měnilo, ale zhruba kolem dvaceti. Kromě Runeho tam působili ještě dva učitelé, ale ti měli o prázdninách volno.“

„Předpokládám, že na dobu zmizení měli alibi?“ Patrik se na Göstu pozorně zadíval.

„Ano. Jeden slavil Velikonoce u příbuzných ve Stockholmu. Druhý se nám nejdřív zdál poněkud podezřelý, protože odpovídal velmi vyhýbavě a nechtěl nám pořádně říct, kde byl. Jenže pak se ukázalo, že jel se svým přítelem na prázdniny do teplých krajů, což byl ten důvod, proč s tím dělal takové tajnosti. Nechtěl, aby vyšlo najevo, že má homosexuální sklony, a na škole to dovedně skrýval.“

„A co studenti, kteří odjeli na prázdniny domů? Prověřili jste i je?“ pokračoval Patrik.

„Mluvili jsme úplně s každým. A o všech chlapcích jejich rodiče vypověděli, že byli na Velikonoce doma a k ostrovu se vůbec nepřiblížili. Zdálo se, že jsou rodiče velmi spokojení s tím, jaký vliv škola na jejich děti má, a velmi je rozrušilo, že je po prázdninách nebudou moci poslat do internátu zpátky. Měl jsem pocit, že mnozí z nich by uvítali, kdyby jejich děti mohly zůstat na internátu i přes prázdniny a domů vůbec nejezdily.“

„Dobře, takže jste tedy nenašli žádné hmatatelné stopy, které by nasvědčovaly tomu, že se rodině něco stalo?“

Gösta zavrtěl hlavou. „Samozřejmě jsme tehdy neměli dnešní vybavení a znalosti a podle toho vypadalo i technické vyšetřování. Ale všichni dělali, co bylo v jejich silách, a žádné stopy tam prostě nebyly. Nebo lépe řečeno: my jsme žádné nenašli. Stejně jsem měl vždycky pocit, že nám něco uniká, ale nikdy jsem nezjistil, co to bylo.“

„Co se stalo s tou holčičkou?“ zajímala se Annika, které při pomyslení na dítě v nesnázích krvácelo srdce.

„Naživu nezůstali žádní příbuzní, a tak Ebbu umístili do pěstounské rodiny v Göteborgu. Pokud vím, později ji ta rodina adoptovala.“ Gösta se odmlčel a sklopil oči ke svým rukám. „Stojím si za tím, že jsme odvedli dobrou práci. Prověřili jsme všechny možné stopy a snažili se najít možný motiv. Pátrali jsme v Runeho minulosti, ale žádné kostlivce ve skříni jsme nenašli. Vypytávali jsme se po celé Fjällbace, jestli si někdo nevšiml něčeho zvláštního. Pustili jsme se do případu ze všech myslitelných konců, ale vůbec nikam jsme se nedostali. Bez důkazů nebylo možné rozhodnout, jestli je někdo zavraždil a odvezl, nebo jednoduše odjeli dobrovolně.“

„To je bezpochyby strašně zajímavé.“ Mellberg si odkašlal. „Ale pořád nechápu, proč bychom se tím měli nadále zabývat. Nevidím žádný důvod, proč si zbytečně přidělovat práci. Buďto Ebba a ten její chlap sami požár založili, nebo je to klukovina, kterou má na svědomí nějaká mládež.“

„Na znuděné pubertáky mi to připadá trochu moc promyšlené,“ namítl Patrik. „Kdyby chtěli něco zapálit, bylo by jednodušší udělat to v městečku, nemuseli by se plavit až na Valö. A už jsme říkali, že Martin má na starosti zjistit, jestli se nejedná o pojistný podvod. Ale čím víc toho vím o tom starém případě, tím silnější mám tušení, že požár souvisí se zmizením té rodiny.“

„Ty a ta tvoje tušení,“ odfrkl si Mellberg. „Žádná konkrétní souvislost tu prostě není. Víam, žes měl dřív párkrát pravdu, ale tentokrát jsi úplně mimo.“ Mellberg vstal, očividně spokojený s tím, že se podle vlastního mínění postaral o moudro dne.

Patrik pokrčil rameny a ignoroval ho. Už dávno se přestal starat o to, co si Mellberg myslí, jestli ho to tedy vůbec kdy zajímalo. Rozdělil kolegům úkoly a poradu ukončil.

Cestou z místnosti k Patrikovi přišel Martin a vzal si ho stranou.

„Můžu si vzít odpoledne volno? Víím, že je to trochu narychlo...“

„Jasně že můžeš, jestli je to něco důležitého. Co se děje?“

Martin zaváhal. „Je to soukromá záležitost. Radši bych o tom teď nemluvil, jestli nemáš nic proti.“

Z jeho hlasu Patrik pochopil, že se nemá dál vyptávat, i když ho trochu mrzelo, že se mu Martin nechce svěřit. Podle jeho názoru se za ty roky, kdy spolu pracovali, sblížili natolik, že by mu Martin mohl bez obav říct cokoli nepřijemného.

„Nemám na to teď sílu,“ řekl Martin, jako by uhlodl, o čem Patrik přemýšlí. „Takže nebude vadit, když po obědě zmizím?“

„Určitě ne, klidně běž.“

Martin se na něj pousmál a obrátil se k odchodu.

„Martine,“ zadržel ho ještě Patrik. „Kdyby sis chtěl o něčem promluvit, jsem tady.“

„Já víím.“ Martin na chvíli zaváhal. Pak zmizel na chodbě.

Už cestou ze schodů bylo Anně jasné, co ji čeká v kuchyni. Dan v tom svém ošoupaném županu, hluboce zabraný do ranních novin a v ruce třímající hrnek s kávou.

Když překročila práh, vzhlédl a rozzářil se.

„Dobré ráno, miláčku.“ Nastavil jí tvář, aby mu mohla dát pusu.

„Dobré ráno.“ Anna se od něj odvrátila. „Po ránu je mi hrozně cítit z pusy,“ snažila se to zachránit, ale už bylo pozdě. Dan beze slova vstal a postavil hrnek do dřezu.

Proč to musí být tak příšerně složité? Neustále říká a dělá něco špatně. Přitom by chtěla všechno napravit, aby to bylo zase jako dřív. Tak ráda by se vrátila k tomu samozřejmému životu, který před nehodou vedli.

Dan se pustil do nádobí od snídaně. Zezadu k němu přistoupila a objala ho, přitiskla se tváří k jeho zádům. Ale

jediné, co z jeho napjatého těla vyzařovalo, byl pocit mar-
nosti. Přenesl se i na ni a její touha po vzájemné blíz-
kosti v tu chvíli zmizela. Těžko říct, kdy se zase vrátí,
a jestli vůbec.

S povzdechem Dana pustila a posadila se ke stolu.

„Musím zase začít pracovat,“ oznámila, vzala si krajíc
chleba a natáhla se pro nůž na máslo.

Dan se obrátil, opřel se o kuchyňskou linku a založil
si ruce na prsou.

„A co bys chtěla dělat?“

Anna na chvíli zaváhala. „Chtěla bych sama začít pod-
nikat,“ dostala ze sebe nakonec.

„Ale to je vynikající nápad! Jak by sis to představova-
la? Otevřeš si vlastní obchod? Můžu se poptat po okolí,
jestli je něco volného.“

Dan se usmíval od ucha k uchu a z jakéhosi důvodu to
jeho nadšení najednou utlumilo její vlastní. Tohle je její
nápad a nechce se o něj dělit. Proč, to neuměla vysvětlit
ani sama sobě.

„Já si to chci zařídit sama,“ řekla a hned slyšela, jak os-
tře to vyznělo.

Danův radostný výraz byl rázem pryč.

„Jak chceš,“ odpověděl suše a vrátil se zase k nádobí.

Sakra, sakra, sakra. Anna si v duchu nadávala a zařala
pěstí.

„Přemýšlela jsem o vlastním obchodě. Ale zároveň bych
pořád navrhovala interiéry, vyhledávala starožitnosti
a tak.“ Mlela dál a doufala, že se jí Dana zase podaří vtáh-
nout do hovoru. Jenže ten rámusil se sklenicemi a talíři
a vůbec jí neodpovídal. Byl k ní otočený zády a působil
nepřístupně a nesmiřitelně.

Anna položila krajíc chleba zpátky na talíř. Přešla jí
chuť.

„Půjdu se na chvíli projít.“ Vstala od stolu a šla se na-
horu převléct. Dan stále neřekl ani slovo.

„To je fajn, že jsi k nám zaskočil na oběd,“ snažila se Pyttan.

„Přišel jsem moc rád, aspoň vidím, jak to tu máte hezké.“ Sebastian se zasmál a praštil jejího manžela do zad tak silně, až se Percy zakuckal.

„No, však vy si taky nebydlíte zle.“

Percy se usmál pod vousy. Pyttan se nikdy netajila tím, co si myslí o Sebastianově okázalém domě s několika bazény a tenisovým kurtem. Byl sice menší než zámek Fygelsta, ale o to nákladnější. „Vkus se za peníze koupit nedá,“ říkala po každé návštěvě u Sebastiana a ohrnovala nos nad naleštěnými zlatými rámy obrazů a obrovskými křišťálovými lustry. V podstatě s ní souhlasil.

„Posaď se u nás,“ vyzval Sebastiana a doprovodil ho k prostřenému stolu venku v altánu. V tomto ročním období nebylo na světě hezčí místo než Fygelsta. Kam oko dohlédlo, rozprostíral se krásný park. Po mnoho generací se o něj rodina s láskou starala, ale teď bylo jen otázkou času, kdy začne chátrat stejně jako zámek. Dokud nevyřeší svou finanční situaci, musí se obejít bez zahradníka.

Sebastian se pohodlně uvelebil na židli, sluneční brýle si povytáhl na čelo.

„Dáš si trochu vína?“ Pyttan mu ukázala lahev prvotřídního chardonnay. I když se jí ten nápad, že by měli Sebastiana požádat o pomoc, moc nelíbil, Percy věděl, že když už se jednou rozhodli, Pyttan udělá všechno pro to, aby mu situaci ulehčila. Stejně nemají příliš na výběr. Spíš vůbec.

Nalila Sebastianovi víno a on se pustil do předkrmu, ani nepočkal, až jim hostitelka popřeje dobrou chuť. Nabral si pořádnou hromadu krevetového salátu a žvýkal s otevřenými ústy. Percy si všiml, že Pyttan odvrátila zrak.

„Takže vy máte nějaké trable s finančkem a nezaplacenými daněmi?“

„No, co ti mám povídat, je to příšerné.“ Percy zavrtěl hlavou. „Těm lidem není nic svaté.“

„To máš tedy pravdu. V téhle zemi se prostě nevyplácí pracovat.“

„Za časů našeho táty to bylo něco jiného.“ Percy vrhl na Pyttan tázavý pohled a ukrojil si kus chleba. „Udržovat tuhle památku nás stálo spoustu práce a jeden by očekával, že to lidi ocení. Vždyť je to součást švédského kulturního dědictví a naše rodina na sebe vzala obrovskou zodpovědnost, aby zámek zachovala v dobrém stavu. A zhostila se toho se ctí.“

„No jo, jenže dneska už je jiná doba,“ podotkl Sebastian a zamával vidličkou. „Socani byli u moci dlouhá léta a zdá se, že nám nepomůže, ani když teď máme pravicovou vládu. Hlavně nesmíš mít víc než souseď, jinak tě úplně oškubou. Sám jsem to zažil. Letos jsem musel na daních pořádně doplácet, ale naštěstí jen za svůj majetek ve Švédsku. Důležité je mít za ušima a ukládat si příjmy v zahraničí, tam na tvoje těžce vydělané peníze finančák nemůže.“

Percy přikývl. „To ano, ale já jsem vždycky měl většinu majetku vázanou v tomhle zámku.“

Nebyl hloupý. Věděl, že ho Sebastian celé roky využívá. Percy mu zámek občas půjčoval a Sebastian tam pro zákazníky pořádal hony a jiné zábavní akce nebo si tam vozil některou ze svých mnoha milenek. Percyho by zajímalo, jestli Sebastianova žena něco tuší, ale nechtěl se do toho plést. Pyttan ho držela zkrátka a on sám by se něčeho takového nikdy neodvážil. Ale jinak ať si každý zařídí své manželství, jak chce.

„Dědictví po otci snad taky nebylo malé?“ zeptal se Sebastian a významně Pyttan nastavil prázdnou sklenici. Ta nedala ani hnutím brvy najevo, co si o něm myslí, a naplnila mu sklenici až po okraj.

„To ne, ale však víš...“ Percy se ošíval. Hrozně nerad mluvil o financích. „Udržovat tuhle usedlost stojí šílené

peníze a životní náklady neustále stoupají. Dnes je všechno tak přílišně drahé.“

Sebastian se ušklíbl. „Jo, každodenní živobytí holt něco stojí.“

Nezakrytě sjížděl Pyttan pohledem od drahých diamantových náušnic až k botám od Loubotina na vysokém podpatku. Pak se obrátil na Percyho.

„S čím potřebuješ pomoci?“

„No...“ Percy zaváhal, ale pak se podíval na manželku a znovu se odhodlal. Musí to vyřešit, nebo se taky může snadno stát, že se Pyttan poohlédne po jiných možnostech. „Jedná se samozřejmě pouze o krátkodobou půjčku.“

Rozhostilo se trapné ticho, ale Sebastianovi to zjevně nevadilo. V koutku úst mu pohrával úsměv.

„Mám takový návrh,“ řekl zvolna. „Ale myslím, že si o tom promluvíme o samotě, jen mezi námi bývalými spolužáky.“

Zdálo se, že se Pyttan chystá protestovat, ale Percy na ni vrhl nebývale tvrdý pohled, a tak zmlkla. Podíval se na Sebastiana a jako by mezi nimi došlo k tiché výměně názorů.

„To bude asi nejlepší,“ podvolil se a sklonil hlavu.

Sebastian se teď široce usmíval. Znovu Pyttan nastavil sklenici.

Na šplhání po fasádě bylo přes poledne moc horko, a tak místo toho pracovali uvnitř.

„Dáme se nejdřív do podlahy?“ zeptal se Mårten. Stáli v jídelně a rozhodovali se, čím začnou.

Ebba zkusmo zatahala za odchlíplou tapetu a odloup-la velký kus. „Nebylo by lepší začít zdmi?“

„Pochybuju, že to podlaha vydrží, spousta prken je napůl shnilých. Asi bychom je měli nejdřív dát pryč, než se pustíme do něčeho dalšího.“ Dupl na jedno z prken a to se pod jeho vahou prohnulo.

„Dobře, tak tedy podlaha,“ souhlasila Ebba a nasadila si ochranné brýle. „Jak to provedeme?“

Nevadilo jí dřít každý den tak tvrdě a dlouho jako Mårten, ale na rozdíl od něj neměla s tímto druhem práce zkušenost a musela spoléhat na jeho odborné znalosti.

„Nejlepší asi bude palice a páčidlo. Já si vezmu palici a ty páčidlo, ano?“

„Tak jo.“ Ebba se natáhla pro náradí, které jí Mårten podával. Pak se dali do práce.

Cítila, jak se jí v žilách rozproudil adrenalin a jak ji příjemně pánilo v pažích, když vrážela páčidlo do mezer mezi prkny a vylamovala je. Dokud své tělo namáhala až do krajnosti, nemusela myslet na Vincenta. Ve chvíli, kdy z ní kapal pot a svaly se napínaly námahou, cítila se svobodná. Už nebyla Vincentovou matkou. Byla jen Ebba, která dává do pořádku dědictví po rodičích, bourá starý dům a buduje nový.

Nemyslela ani na ten požár. Když zavřela oči, vybavila si záchvat paniky, kouř, který jí pánil v plicích, horko, jež jí napovídalo, jaké to bude, až jí oheň spálí kůži. A pamatovala si ten krásný pocit, když se rozhodla to vzdát.

S pohledem upřeným kupředu a s větší silou, než jaká byla pro uvolnění zrezivělých hřebíků z podlahových nosníků vlastně potřeba, se zcela ponořila do svého úkolu. Po chvíli se jí myšlenky stejně vloudily do hlavy. Kdo a proč by jim chtěl ublížit? Přemýšlela si to stále dokola, ale nikam to nevedlo. Na nikoho nepřišla. Ublížit si chtěli jen oni sami. Už několikrát ji napadlo, že by bylo lepší, kdyby umřela, a věděla, že Mårten si o sobě myslí to samé. Ale všichni v jejich okolí jim projevovali jen soucit. Neměli jim nic za zlé, nedávali najevo žádnou zášť, pouze pochopení pro to, co prožili. Zároveň nešlo zavírat oči před tím, že se někdo připlížil potmě k jejich domu a chtěl je úmyslně upálit. Myšlenky jí nepřestaly bezcílně vířit v hlavě. Ebba se zastavila a osušila si pot z čela.

„Tady je tak přišerné vedro,“ oddychoval Mårten a od-

hodil palici na podlahu, až z ní odlétly třísky. Sundal si tričko a dal si ho za opasek s nářadím.

„Dej pozor, ať ti nevlétne tříška do oka.“

Ebba si ve slunečním svitu dopadajícím dovnitř špičavými okny prohlížela manželovo tělo. Vypadal úplně stejně, jako když se dali dohromady. Štíhlá, šlachovitá postava, která navzdory vši té těžké fyzické práci nikdy nezmohutněla. Sama za poslední půlrok přišla o všechny ženské tvary. Chuť k jídlu ji zcela opustila a ona zhubla minimálně deset kilo. Přesně to nevěděla, nestarala se o to, aby se zvažila.

Chvilí pracovali mlčky. Do okna vztekle narážela uvězněná moucha a Mårten ho otevřel dokořán. Venku se nepohnul ani lísteček a vzduch uvnitř se vůbec neochladil, ale moucha aspoň mohla vylétnout a úporné bzučení ustalo.

Během práce na domě Ebba neustále vnímala, že je obklopuje minulost. Ze zdí domu doslova dýchala místní historie. Viděla před sebou ty spousty dětí, které sem jezdily na ozdravné pobyty, aby se nadýchaly čerstvého vzduchu a zesílily. Jednou si to přečetla ve starém čísle *Fjällbackebo zpravodaje*, jehož vydání tu našla. Dům postupně patřil několika majitelům včetně jejího otce, ale z nějakého důvodu myslela nejvíc na děti. Muselo to pro ně být obrovské dobrodružství, odloučit se od mámy a táty a ubytovat se tu s dalšími dětmi, které předtím vůbec neznaly. Slunečné dny a koupání v moři, pořádek a pravidla, spousta her a povyku. Z minulosti k ní doléhal smích, ale také křik. V článku se dočetla i o trestním oznámení pro ublížení na zdraví. Úplná idyla to tady asi nebyla. Občas uvažovala, jestli křik, který v duchu slyší, opravdu vydávaly jen děti, které sem jezdily na prázdniny, nebo jestli se živé představy mísí s jejími vlastními vzpomínkami. Ty zvuky jí byly děsivě povědomé. Jenže ona byla přece tak malá, když tu bydlela. Pokud jsou to skutečně vzpomínky, patří k tomuto domu, ale těžko můžou být její.

„Myslíš, že to zvládnem?“ zeptal se Mårten a opřel se o palici.

Ebba byla tak zabraná do vlastních myšlenek, že při zvuku jeho hlasu leknutím nadskočila. Mårten si odepnul tričko z opasku, utřel si jím pot z obličeje a díval se na ni. Nechtěla se s jeho pohledem setkat přímo, jen na něj kradmo mrkla a nadále páčila jedno prkno, které vytrvale vzdorovalo. Tu otázku záměrně položil, jako by se ptal jen na rekonstrukci, ale jí bylo jasné, že jde o mnohem víc. Jenže nevěděla, co mu na to říct.

Když se Mårten nedočkal odpovědi, povzdechl si a opět se chopil palice. Začal jí mlátit do dřevěné podlahy a s každým úderem vysíleně vydechl. Před ním už se utvořila velká díra. Napřáhl palici k dalšímu úderu. Pak ji pomalu spustil.

„Co to sakra je? Ebbo, pojd' se podívat!“ zvolal a mávl na ni.

Ebba se stále hmoždila s tím vzdorovitým prknem, ale mimovolně podlehla zvědavosti.

„Co tam máš?“ vyhrkla a šla blíž.

Mårten ukázal do otvoru v podlaze. „Co si myslíš, že to je?“

Ebba si sedla na bobek a podívala se dolů. Zamračila se. Tam, kde dřív bývala podlaha, se rozprostírala velká tmavá skvrna. Dehet, byla její první myšlenka. Ale pak ji napadlo, co to asi je.

„Vypadá to jako krev,“ hlesla. „Spousta krve.“

Fjällbacka 1919

Dagmar nebyla bloupá, a tak brzy pochopila, že na večírcích pro bobaté nepracuje jen kvůli své půvabné tvářičce a bezchybnému servisu. Hosté se svým šuškááním příliš netajili. Hostitelský pár se vždy postaral o to, aby se kolem stolu rychle rozneslo, kdo Dagmar je, a dnes už ty senzacechtivé pohledy hostů znala jako své boty.

„Její matka... Andělíčkářka... usekli jí hlavu...“ Slova poletovala vzduchem jako vosy a jejich žihadla páčila, ale naučila se stále usmívat a předstírat, že nic neslyší.

Tato oslava se ničím nevymykala. Když procházela kolem hostů, nakláněli se k sobě a významně pokyvovali. Jedna z dam si zděšeně zakryla ústa dlaní a zcela bezostyšně zírala na Dagmar, která zrovna nalévala víno. Německý letec zjevně zaraženě sledoval to pozdvižení, jež způsobila, a Dagmar koutkem oka zahlédla, jak se naklonil ke své společnosti. Dáma mu něco pošeptala a Dagmar s bušícím srdcem čekala, jak zareaguje. Němcův výraz se změnil, ale pak mu v očích zajiskřilo. Klidně si ji chvíli prohlížel a pak k ní pozvedl sklenici. Oplatila mu úsměv a cítila, že jí srdce bije jako splašené.

Jak se připozdívalo, početná společnost u slavnostního stolu byla stále hluchnější. Začalo se stmívat, a i když byl letní večer nadále vlahý, někteří hosté se odebrali do salonů uvnitř domu, kde pokračovali v popíjení. Sjölinovi na pohoštění nešetřili a také letec vypadal, že už toho vypil dost. Dagmar mu lehce roztrěsenou rukou několikrát dolévala sklenici. Překvapilo ji, jak na ni ten muž působí. Seznámila se už se spoustou mužů a někteří z nich byli velmi pohlední. Mnozí přesně věděli, co mají ženě říkat a jak se jí dotýkat, ale ještě nikdo u ní nevyvolal takovéto vnitřní rozzechvění.

Když mu nalévala příště, lehce se dotkl její ruky. Zdálo se, že si toho nikdo jiný nevšiml, a Dagmar se snažila dělat jakoby nic, ale přeče jen trochu vypjala brud.

„Wie heissen Sie?“ zeptal se a upřel na ni pohled. Oči se mu leskly.

Dagmar se na něj tázvavě podívala. Neovládala jiný jazyk než švédštinu.

„Jak se jmenujete?“ zamumlal opilý muž sedící naproti letci. „Chce vědět, jak se jmenujete, slečno. Jen to našemu letci pěkně povězte a pak byste si mohla sednout ke mně na klín. Aspoň byste si sábla na pořádného chlapa...“ Zasmál se vlastním vtípku a plácl se do tlustých steben.

Dagmar se ušklíbla a pohledem opět vybledala Němce.

„Dagmar,“ představila se. „Jmenuju se Dagmar.“

„Dagmar,“ opakoval Němec. Pak přehnaným gestem ukázal na svou náprsenku. „Hermann,“ řekl. „Ich heisse Hermann.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, pak natáhl ruku a pohladil ji po krku. Dagmar ucítila, jak se jí zježily všechny chloupky na ruce. Znovu řekl něco německy a ona se podívala na toho tlustocha naproti.

„Povídá, že by ho zajímalo, jak tvé vlasy vypadají rozpuštěné.“ Muž se zase nablas zasmál, jako by řekl něco strašně vtípného.

Dagmařina ruka bezděčně zalétla k drdolu v týle. Její světlé vlasy byly tak husté, že je málokdy dokázala zkotřit a několik pramenů se z drdolu vždy uvolnilo.

„To ať ho klidně zajímá. Povězte mu to.“ Obrátila se k odchodu.

Tlustoch se zasmál a řekl několik dlouhých vět německy. Němec se k jeho smíchu nepřidal. Stála už obrácená zády k němu, ale v tu chvíli opět ucítila jeho ruku na svém krku. Jediným trbnutím jí z drdolu vytáhl hřeben a vlasy se jí rozprostřely po zádech.

Pomalou a strnule se k němu otočila. Několik okamžiků se vzájemně pozorovali, zatímco tlustoch se hlasitě smál. Jako by se Dagmar s německým letcem beze slov na něčem domluvila. S vlasy stále rozpuštěnými se vydala dovnitř, odkud do tiché letní noci pronikal křik a povyk hostů.

Patrik seděl na bobku u velké díry v podlaze. Prkna byla stará a prohnílá a bylo zjevné, že bylo potřeba je vytrhat. Nález pod nimi byl o to nečekanější. Patrik ucítil, jak se mu nepříjemně svírá žaludek.

„Udělalí jste dobře, že jste nám hned zavolali,“ poznamenal a nespustil přitom pohled z díry v podlaze.

„Je to krev, že?“ Mårten polkl. „Já tedy nevím, jak zasklá krev vypadá, taky by to mohl být dehet nebo něco jiného. Ale když pomyslíme na to, že...“

„Ano, opravdu to vypadá jako krev. Gösta, můžeš zavolat techniky? Ať přijedou a důkladně to vyšetří.“ Patrik vstal a zašklebil se, když uslyšel, jak mu zakřupalo v kloubech. Připomnělo mu to, že nikdo nemládne.

Gösta přikývl, popošel o kousek dál a začal na mobilu vytukávat číslo.

„Může tam dole... být něco dalšího?“ vypravila ze sebe třesoucím se hlasem Ebba.

Patrik hned pochopil, na co se ptá.

„Těžko říct. Musíme vytrhat zbytek podlahy a uvidíme.“

„Pomoc s renovací se nám opravdu hodí, ale takhle jsme si to tedy nepředstavovali,“ zavtipkoval Mårten a suše se zasmál. Nikdo se k němu ale nepřidal.

Gösta ukončil hovor a vrátil se k nim. „Technici můžou přijet až zítra. Takže doufám, že vydržíte, když to do té doby zůstane v tomto stavu. Musíte nechat všechno přesně tak, jak to bylo. Nic neuklízejte ani neumývejte.“

„Ničeho se ani nedotkneme. Proč bychom to dělali?“ řekl Mårten.

„Přesně tak,“ přidala se Ebba. „Třeba se konečně dozvíme, co se tu stalo.“

„Mohli bychom se na chvíli posadit a promluvit si?“ Patrik se odvrátil od vytrhané podlahy, ale ten pohled z hlavy vyhnat nedokázal. On sám byl přesvědčený, že to krev je. Tlustá vrstva zaschlé krve, jejíž červená barva stářím ztmavla. Pokud se ve svých předpokladech nemýlil, krev byla přes třicet let stará.

„Sedneme si v kuchyni, tam je aspoň trochu pořádek,“ ukazoval Patrikovi cestu Mårten. Ebba s Göstou zůstali stát na místě.

„Půjdete s námi?“ Mårten se obrátil a díval se na Ebbu.

„Jen běžte. My s Ebbou přijdeme za chvíli za vámi,“ odpověděl Gösta.

Patrik chtěl namítnout, že musí mluvit hlavně s Ebbou. Ale pak si všiml její bledé tváře a pochopil, že Gösta má pravdu. Potřebovala trochu času a oni nikam nespěchali.

Tvrzení, že je v kuchyni aspoň trochu pořádek, bylo poněkud přehnané. Všude se válelo nářadí a malířské štětce a kuchyňská linka byla zaskládána špinavým nádobím a zbytky snídaně.

Mårten se usadil u jídelního stolu.

„Já s Ebbou jsme vlastně pedanti. Tedy byli jsme,“ opravil se. „Tomu by jeden neuvěřil, když tohle vidí, co?“

„Rekonstruovat dům je hotové peklo,“ poznamenal Patrik, smetl z židle drobečky a posadil se.

„Pořádek nám teď nepřípadá tak důležitý.“ Mårten se podíval oknem kuchyně ven. Bylo pokryté jemným závojem prachu, který bránil ve výhledu.

„Co vlastně víte o Ebbině minulosti?“ zeptal se Patrik.

Slyšel, jak se Gösta s Ebbou baví v jídelně, ale marně se snažil rozeznat, co říkají. Göstovo chování ho překvapilo. I před chvílí na stanici, když Patrik vtrhl k němu do kanceláře a pověděl mu, co se stalo, Gösta zareagoval zcela nezvyklým způsobem. Ale potom se zase uzavřel a celou cestu na Valö nepromluvil ani slovo.

„Moji rodiče a Ebbini adoptivní rodiče jsou dobrými

přáteli a jejím osudem se nikdo netajil. Vím už dlouho, že její rodina beze stopy zmizela. Nic bližšího snad ani vědět nelze.“

„To ne, vyšetřování nepřineslo žádné výsledky, i když kolegové věnovali hodně času a sil tomu, aby zjistili, co se tu vlastně stalo. Je to prostě záhada, že jen tak zmizeli.“

„Třeba celou tu dobu byli tady?“ Ebbin hlas je vylekal, až nadskočili.

„Myslím, že pod tou podlahou žádné tělo není,“ řekl Gösta a zastavil se ve dveřích. „Kdyby tehdy někdo dělal něco s podlahou, všimli bychom si toho. Ta ale byla netknutá a nenesla ani žádné stopy krve. Leda že by protékla mezi prkny.“

„Já chci každopádně vědět najisto, že pod tou podlahou nic není,“ trvala na svém Ebba.

„Technici zítra prohledají každičký milimetr, to se nebojte,“ uklidňoval ji Gösta a položil jí paži kolem ramen.

Patrik na něj zůstal zírat. Na výjezdech se Gösta většinou zbytečně nenamáhal. A Patrik měl pocit, že ho ještě nikdy neviděl dotknout se cizího člověka.

„Potřebujete trochu silného kafe.“ Gösta poklepal Ebbě na rameno a zamířil k překapávači. Když káva začala kapat do konvice, postavil se ke dřezu a umyl několik hrnků.

„Nemohla byste nám povědět, co o té události víte vy sama?“ Patrik Ebbě přisunul židli.

Posadila se a jeho zarazilo, jak je vychrtlá. Tričko na ní viselo a pod látkou zřetelně vyvstávaly klíční kosti.

„Asi vám neřeknu nic, co byste už neslyšeli od lidí z okolí. Bylo mi teprve něco přes rok, když zmizeli, takže si nic nepamatuju. Mí adoptivní rodiče také vědí jen to, že někdo zavolal na policii a oznámil, že se tu něco stalo. Když jste sem přijeli, moje rodina byla pryč a zbyla jsem tu jenom já. Bylo to na Bílou sobotu. Zmizeli na Bílou sobotu.“

Vytáhla náhrdelník schovaný pod tričkem a začala si pohrávat s přívěškem, stejně jako posledně, a tím působila ještě zranitelněji.

„Prosím.“ Gösta přinesl jeden hrnek kávy pro Ebbu a jeden pro sebe a posadil se. Patrik se neubráníl úsměvu. Teď Göstu konečně poznával.

„To jsi nemohl nalít trochu i nám?“

„Copak jsem nějaká servírka?“

Mårten vstal. „Já pro to kafe dojdu.“

„Je pravda, že jste po zmizení vaší rodiny zůstala úplně sama, že vám nezbyli žádní příbuzní?“ zeptal se Patrik.

Ebba přikývla.

„Moje matka byla jedináček a babička umřela, ještě než mi byl rok. Otec byl o hodně starší než matka a jeho rodiče už byli dlouho po smrti. Jediná rodina, kterou mám, je moje adoptivní rodina. Svým způsobem jsem měla štěstí. Berit a Sture se ke mně vždycky chovali jako k vlastní dceři.“

„Několik chlapců ze školy tady tehdy přes prázdniny zůstalo. Nesetkala jste se někdy s některým z nich?“

„Ne, proč bych měla?“ podivila se Ebba a její oči vy-
padaly v hubeném obličejí nepřírozeně velké.

„Než jsme se sem přestěhovali, neměli jsme s tímhle domem nic společného,“ ujal se slova Mårten. „Když její rodiče prohlásili za mrtvé, Ebba dům zdědila, ale celá léta se pronajímala. Občas zůstal prázdný. A proto máme teď s tou rekonstrukcí takovou práci. O dům se nikdo nestaral. Vždycky se jen opravilo a zalepilo to nejnutenější.“

„Asi to tak mělo být, abychom sem přijeli my a vytrhali tu podlahu,“ poznamenala Ebba. „Všechno má nějaký skrytý význam.“

„Všechno?“ podivil se Mårten. „Myslíš, že opravdu všechno?“

Ale Ebba neodpověděla. Mårten je vyprovodil ven a ona zůstala mlčky sedět v kuchyni.

Když odjížděli z Valö, přemýšlel Patrik nad tím, co Märten řekl. Co se vlastně změní, pokud se potvrdí, že pod podlahou je skutečně krev? Zločin je promlčený, uplynula dlouhá doba a nikdo jim nezaručí, že se teď dopátrají pravdy. Takže jaký význam vlastně ten nález má? S hlavou plnou neklidných myšlenek řídil člun k domovu.

Lékař domluvil a v místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Martin slyšel jediný zvuk: tlukot vlastního srdce. Podíval se na lékaře. Jak může vypadat tak netečně po tom, co právě vypustil z úst? Možná oznamoval takovéto věci pacientům několikrát týdně, ale jak se s tím v tom případě vyrovnává?

Martin se přinutil dýchat. Jako by zapomněl, jak se to dělá. Každý nádech vyžadoval vědomé rozhodnutí, jasný rozkaz mozku.

„Jak dlouho zbývá?“ vypravil ze sebe.

„Máme na výběr několik léčebných metod a lékařská věda jde neustále kupředu...“ Lékař rozhodil rukama.

„Jak vypadá prognóza čistě statisticky?“ zeptal se Martin s předstíraným klidem. Nejraději by se vrhl přes stůl, popadl doktora za plášť a tu informaci z něj vytřásl.

Pia seděla úplně potichu a Martin se na ni dosud nedokázal podívat. Kdyby to udělal, všechno by se rozpadlo. Teď se musí soustředit na fakta. Něco, čeho se může chytit, k čemu může zaujmout postoj.

„To nejde říct jistě, ovlivňuje to spousta faktorů.“ Zase ten omluvný výraz, mávnutí rukou ve vzduchu. Martin už to gesto nesnášel.

„Tak přece odpovězte!“ vykřikl a skoro sebou trhl, když uslyšel vlastní hlas.

„S léčbou začneme okamžitě a uvidíme, jak na ni Pia zareaguje. Ale vzhledem k tomu, jak agresivní rakovina je a jak se rozšířila, tak... no, může to trvat půl roku, rok.“

Martin na něj zůstal zírat. Slyšel dobře? Tuvě nebyly ještě ani dva. Přece v žádném případě nemůže přijít

o mámu. To se prostě nesmí stát. Roztřásl se. V místnosti bylo dusivé vedro, ale do něj se dala taková zima, až drkotal zuby. Pia se dotkla jeho paže.

„Uklidni se, Martine. Musíme zachovat klid. Vždycky je tu naděje, že nemoc nebude postupovat podle prognózy a já udělám cokoli...“ Obrátila se k lékaři. „Naordinujte mi tu nejagresivnější léčbu, jakou můžete. Budu proti té nemoci bojovat.“

„Do nemocnice nastoupíte okamžitě. Jděte si domů pro věci, my zatím pro vás připravíme lůžko.“

Martin se zastyděl. Pia zůstala silná, zatímco on sám neměl daleko ke zhroucení. Hlavou mu vířily výjevy z Tuvina života, od jejího narození až po dnešní ráno, kdy s nimi dováděla v posteli. Tmavé vlasy jí létaly kolem hlavy a oči jí jiskřily smíchem. A ten smích by měl teď utichnout? Měla by snad přijít o radost ze života, ztratit důvěru v to, že všechno je dobré a bude jenom lepší?

„Zvládneme to.“ Pia v obličeji zbledla jako stěna, ale dávala najevo rozhodnost, která, jak věděl, pramenila z její obrovské houževnatosti. A teď tu svou houževnatost bude potřebovat pro nejdůležitější boj svého života.

„Vyzvedneme Tuvu u mámy a dáme si svačinu,“ řekla a vstala. „Promluvíme si o tom v klidu, až půjde spát. A já si nachystám věci. Na jak dlouho si mám zabalit?“

Martin se postavil na nohy, které ho sotva udržely. To byla celá Pia, vždycky takhle praktická.

Lékař zaváhal. „Počítejte s tím, že se nějakou dobu domů nepodíváte.“

Rozloučil se s nimi a pokračoval k dalšímu pacientovi.

Martin a Pia zůstali stát na chodbě. Mlčky se chytli za ruce.

„Ty jim dáváš do lahve džus? To nemáš strach o jejich zuby?“ Kristina nespokojeně pozorovala Antona a Noela, kteří seděli na pohovce a oba cucali džus z lahve s dudlíkem.

Erika se zhluboka nadechla. Tchyně měla dobré srdce a v poslední době se hodně zlepšila, ale občas to s ní bylo dost náročné.

„Snažila jsem se do nich dostat vodu, ale tu odmítají. A v takovém vedru přece něco pít musí. A ten džus jsem jim hodně nařadila.“

„No, dělej, jak myslíš. Svůj názor jsem ti řekla. Já jsem Patrikovi a Lottě dávala jen vodu a nebyla s tím sebemenší potíž. Dokud bydleli doma, neměli ani jediný kaz a zubař mě vždycky chválil, jak mají pěkné zuby.“

Erika v kuchyni mimo Kristinin dohled uklízela nádoby a teď se musela kousnout do hřbetu ruky, aby zachovala klid. S tchyní to šlo výborně, pokud přišla jen na krátkou návštěvu, a s dětmi to uměla fantasticky, ale jakmile tu setrvala víc než půl dne jako dnes, byla to pro Eriku těžká zkouška.

„Eriko, asi dám jednu várku prádla do pračky,“ oznámila Kristina nahlas a pak si dál brumrlala pod vousy: „Vždycky je jednodušší, když člověk uklízí postupně a udržuje pořádek, to se pak všude neválejí takovéhle hromady. Každou věc dát pěkně tam, kam patří. A Maja už je dost velká na to, aby se po sobě naučila uklízet sama. Jinak z ní vyroste taková ta rozmazlená pubertáčka, která se odmítá odstěhovat z domu a očekává neustále plný servis. Moje kamarádka Berit, víš která, ta má syna, kterému už bude za chvíli čtyřicet a pořád...“

Erika si vrazila prsty do uší a naklonila se ke kuchyňské skřínce. Zlehka do ní narážela hlavou a modlila se, aby jí byla seslána trpělivost. V tu chvíli jí někdo rázně poklepal na rameno a ona leknutím nadskočila.

„Co to děláš?“ Vedle ní stála Kristina s košem plným špinavého prádla položeným u nohou. „Neodpovídala jsi, když jsem na tebe volala.“

S prsty stále vraženými v uších se Erika snažila přijít na věrohodné vysvětlení.

„Já... snažím se vyrovnat tlak v uších.“ Ucpala si nos

a vši silou vydechla. „Poslední dobou mám trochu problém s ušima.“

„Prosím tě,“ divila se Kristina. „S takovými věcmi si není radno zahrávat. Víš určitě, že to není zánět středního ucha? Od dětí chytneš kdeco, když chodí do školky. Pořád říkám, že by ty děti ve školce být neměly. To já jsem s Patrikem a Lottou zůstala doma, dokud nenastoupili na druhý stupeň základní školy. Nemuseli chodit do školky, nemuseli mít chůvu a nebyli vůbec nemocní. Náš doktor mě vždycky chválil, jak jsou...“

Erika ji trochu prudce přerušila. „Děti nebyly ve školce už několik týdnů, takže pochybuju, že za to může školka.“

„Jak myslíš,“ pravila Kristina s ublíženým výrazem. „Aspoň jsem ti řekla, co si o tom myslím. Mně je přece jasné, komu zavoláte, když vám děti onemocní a vy musíte do práce. Pak jsem vám dobrá.“ Pohodila hlavou a odešla s prádlem k pračce.

Erika v tichosti napočítala do deseti. Kristina jim hodně pomáhá, to nemůže popřít. Ale cena za to je často vysoká.

Josefovým rodičům bylo oběma přes čtyřicet, když se jeho matka dozvěděla tu nečekanou zprávu, že je těhotná. Už před mnoha lety se smířili s tím, že děti mít nebudou, a podle toho si svůj život zařídili. Místo dětí věnovali veškerý čas malému krejčovství ve Fjällbace. Narození Josefa změnilo naprosto všechno. Měli ze syna velkou radost a zároveň cítili obrovskou zodpovědnost, aby se syn stal důstojným pokračovatelem jejich rodu.

Josef se s láskou zadíval na fotografii rodičů, kterou měl v těžkém stříbrném rámečku na stole. Teprve za ní měl fotky Rebecky a dětí. Josef byl vždycky středobodem života rodičů a oni zůstanou navždy středobodem jeho života. S tím se musí jeho vlastní rodina smířit.

„Za chvíli můžeme večeřet.“ Do pracovny opatrně vstoupila Rebecka.

„Nemám hlad. Najezte se sami,“ odvětil, ani se na ni nepodíval. Měl důležitější věci na práci než jídlo.

„Nemůžeš se k nám připojit aspoň dnes, když máme na návštěvě děti?“

Josef k ní udiveně vzhlédl. Rebecka ho nikdy nepřemlouvala. Zvedla se v něm vlna vzteku, ale pak se zhluboka nadechl. Má pravdu. Zás tak často děti na návštěvu nejezdí.

„Už jdu,“ povzdechl si a zavřel poznámkový blok. Znamenával do něj nápady, jak projekt uskutečnit, a nosil ho stále s sebou, kdyby náhodou připadl na něco nového.

„Díky,“ řekla Rebecka a obrátila se k odchodu.

Josef ji následoval. V jídelně už bylo prostřeno a on si všiml, že Rebecka vytáhla sváteční servis. Jeho žena měla jisté sklony k marnivosti a jemu se vlastně příliš nelíbilo, že se takhle před dětmi předvádí, ale nechal to bez komentáře.

„Ahoj, tati,“ pozdravila ho Judith a políbila ho na tvář.

Daniel vstal, popošel k němu a objal ho. V tu chvíli mu srdce poskočilo pýchou a napadlo ho, jak rád by byl, kdyby se jeho otec dožil vnoučat a viděl je vyrůstat.

„Tak se posadíme, ať nám to nevystydne,“ řekl a usadil se do čela stolu.

Rebecka uvařila Juditino oblíbené jídlo, pečené kuře s bramborovou kaší. Josef náhle pocítil, jaký má hlad, a vzpomněl si, že se zapomněl naobědvat. Rebecka zamumlala modlitbu a rozdělila jim na talíře jídlo. Jedli nejdříve mlčky. Když Josef utišil nejhorší hlad, odložil příbor.

„Jak ti to jde ve škole, dobře?“

Daniel přikývl. „Všechny zkoušky na letním kurzu jsem ukončil s plným počtem bodů. Teď si jen musím na podzim sehnat nějakou dobrou praxi.“

„A já jsem v práci velmi spokojená,“ vpadla mu do řeči Judith. Oči jí zářily nadšením. „Mami, měla bys vi-

dět, jak jsou ty děti statečné. Mají za sebou náročné operace a procházejí dlouhou chemoterapií a vším možným, ale vůbec si nestěžují a nevzdávají se. Jsou úplně neuvěřitelné.“

Josef se zhluboka nadechl. Úspěchy dětí nedokázaly umlčet jeho věčnou vnitřní nespokojenost. Věděl, že mají na víc, že můžou dosáhnout ještě výš. Jeho úkolem bylo dohlédnout, aby se snažily, seč mohly, naplnit všechna očekávání a napravit křivdy z minulosti.

„A co tvůj výzkum? Doufám, že ho nezanedbáváš?“ Upřel pohled na Judith a viděl, jak nadšení v jejích očích postupně hasne. Toužila po tom, aby ji pochválil, ale kdyby v dětech vzbudil dojem, že to, co dělají, je dost dobré, přestaly by se snažit úplně. A to se nesmělo stát.

Ani nepočkal, co mu Judith odpoví, a obrátil se k Danielovi. „Minulý týden jsem mluvil s tvým vyučujícím a ten mi řekl, že jsi na posledním kurzu dva dny chyběl. Kde jsi byl?“

Koutkem oka Josef zahlédl, jak se na něj Rebecka zklamaně dívá, ale nedalo se nic dělat. Čím víc děti rozmazlovala, tím větší zodpovědnost zůstala na něm, aby je navedl na správnou cestu.

„Měl jsem žaludeční chřipku,“ odpověděl Daniel. „Asi bych nesklidil moc velký úspěch, kdybych v přednáškové síni zvracel do pytlíku.“

„To má být vtipné?“

„Ne, jen říkám, jak to je.“

„Víš přece, že když mi zalžeš, vždycky se to dozvím,“ pravil Josef. Příbor zůstal ležet na talíři. Přešla ho chuť. Nesnášel vědomí, že už nemá nad dětmi stejnou kontrolu, jako když ještě bydlely doma.

„Měl jsem žaludeční chřipku,“ zopakoval Daniel a sklopil oči. Vypadalo to, že i jeho přešla chuť.

Josef rychle vstal. „Musím se vrátit k práci.“

Když se z jídelny vytratil, pomyslel si, že stejně budou nejspíš rádi, že s ním nemusí být. Skrz dveře k němu

doléhaly jejich hlasy a cinkání porcelánu. Pak se Judith zasmála, nahlas a uvolněně, a její smích pronikl dveřmi a donesl se k němu tak zřetelně, jako by seděla vedle něj. V tu chvíli si uvědomil, že děti svůj smích a radost vždy tlumí, jakmile vejde do místnosti on. Judith se opět zasmála a jemu jako by někdo vrazil do srdce nůž. V jeho přítomnosti se takhle nesmála a on by tak rád věděl, jestli tomu mohlo být i jinak. Zároveň ale netušil, jak to změnit. Miloval své děti, až ho srdce bolelo, ale prostě nemohl být tím otcem, jakého si přáli. Mohl být jen takový, jakým ho život naučil být, mohl je milovat jen svým způsobem a předávat jim odkaz svého rodu.

Gösta zíral na blikající televizi. Na obrazovce se něco hýbalo, lidé chodili sem a tam, a protože právě běžely *Vraždy v Midsomeru*, určitě tam někoho zavraždili. Jenže on ztratil nit už před drahnou dobou. Myšlenkami byl úplně jinde.

Na stole před ním ležel talířek se dvěma obloženými chleby. Žitný chléb s máslem a turistickým salámem. Většinou doma nic jiného nejedl. Vařit si jen pro sebe ho stálo příliš energie a byla to otrava.

Pohovka, na které seděl, už byla dost sešlá, ale neměl to srdce ji vyhodit. Pamatoval si, jak pyšná Maj-Britt byla, když jim ji dovezli. Několikrát ji přistihl, jak po lesklé květované látce pohovky přejíždí rukou, jako by hladila koťátko. On sám si na ni během prvního roku málem nedovolil sednout, aby ji nezničil. Ale děvenka na ní směla skákat i po ní jezdit jako na skluzavce. Když se odrážela od pérování a vyskakovala výš a výš, Maj-Britt ji s úsměvem držela za ruce.

Teď byla látka oblýskaná, ošoupaná a dřavá. Na jednom místě, přesně u pravé opěrky, trčelo z gauče péro. Ale on stejně vždycky sedával v levém rohu. Levá strana byla jeho a pravá Maj-Brittina. Toho léta sedávala děvenka po večerech mezi nimi. Nikdy předtím televizi neviděla,

a tak nadšeně vykřikovala, ať už se na obrazovce dělo cokoli. Nejvíce si oblíbila ruský animovaný seriál *Čeburaška*. Při něm nedokázala sedět v klidu a neustále radostně hopsala.

Na pohovce už dlouho nikdo nehopsal. Jakmile děvenka zmizela, jako by si s sebou odnesla část jejich životního elánu a je čekalo mnoho mlčenlivých večerů. Ani jeden z nich patrně netušil, jak bolestivá umí lítost být. Mysleli si, že se rozhodli správně, a když si uvědomili, že se spletli, bylo už příliš pozdě.

Gösta tupě zíral na komisaře Barnabyho, který právě objevil další mrtvolu. Ukousl si z krajíce chleba. Tento večer se podobal spoustě jiných. A následovat budou mnohé další, úplně stejné.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.